ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΕΚΦΡΑΣΗ
ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΤΟΥ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Ιούλης 84 | Τιμη 15 σεντ | Αρ. Φύλλου 141

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- Εθνικη Ενότητα ή Ενότητα της Αριστερας
- Ε.Χ.Β. — Ε.Μ.Ε. — Απολύσεις
- Άνεργοι επιστήμονες
- Ευρωεκλογες 84
- Αμυντικη θωράκιση
- Φόρος Εισοδήματος —Τράπεζες
- ΕΔΕΚ Αθηαίνου

10 ΧΡΟΝΙΑ

Έχουν περάσει 10 χρόνια από το καλοκαίρι του 74 που το πραξικόπημα και η εισβολή ολοκλήρωσαν τον πολιτικό και γεωγραφικό διαχωρισμό των δυό κοινοτήτων. Για όλη αυτή την περίοδο στην εξουσία βρίσκεται η δεξιά - η λεγόμενη πατριωτική. Οι μάζες των Ε/Κ εργαζομένων περιμένουν ακόμα μάταια την αστική τάξη να λύσει το πρόβλημα. Η πολιτική της δεξιάς δεν οδήγησε πουθενά αλλού παρά στην επισημοποίηση της διχοτόμησης με την ανακήρυξη κράτους στο Βορρά. Τα αντικρουόμενα συμφέροντα, οικονομικά και εθνικά, ανάμεσα στους Ε/Κ και Τ/Κ αστούς κάνουν αδύνατη την εξεύρεση οποιασδήποτε λύσης που να εξυπηρετεί τα συμφέροντα των Κυπρίων εργαζομένων, Ε/Κ και Τ/Κ μαζί. Οι ηγεσίες των Ε/Κ αριστερών κομμάτων, του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ, αρνούνται να καταλάβουν αυτή την πραγματικότητα. Για 10 χρόνια κρατούν την εργατική τάξη υποταγμένη στην αστική αρνούνται να προωθήσουν ένα κοινό εργατικό πρόγραμμα για την κατάληψη της εξουσίας από την Αριστερά, αρνούνται να προσεγγίσουν την Τ/Κ κοινότητα στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος για την δημιουργία του Κοινού Μετώπου Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων. Ζητούν συνεχώς θυσίες από τους εργαζόμενους και λιτότητα, στο όνομα της «εθνικής ενότητας» - της ενότητας δηλαδή με τους αστούς - και ενός αγώνα ο οποίος είναι ανύπαρχτος. Επιμένουν να υποστηρίζουν τη χρεωκοπημένη κυβέρνηση Κυπριανού παρ' όλο που το μοναδικό συγκεκριμμένο αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής είναι το δυνάμωμα του Κληρίδη.

Οι Ε/Κ εργαζόμενοι αρχίζουν να νοιώθουν τη χρεωκοπία τους αστικής τάξης πάνω στο Κυπριακό -κι αυτό όπως είναι φυσικό εκφράζεται σε πρώτο στάδιο με την αδιαφορία. Ταυτόχρονα αρχίζουν να καταλαβαίνουν τα οικονομικά προβλήματα που συσσωρεύονται και την προσπάθεια των αστών να τους φορτώσουν την κρίση. Η μαζική ανεργία προβάλλει απειλητικά στον ορίζοντα. Κεχτημένα δικαιώματα όπως τον τιμάριθμο βρίσκονται στο στόχαστρο των αστών και της κυβέρνησης.

Μόνο η εργατική τάξη μπορεί να δώσει λύση στα προβλήματα του τόπου - και στο εθνικό και στο οικονομικό επίπεδο. Η αριστερά πρέπει ν' αναλάβει τις ευθύνες της απέναντι στην ιστορία. Διαφορετικά η σύγκρουση ανάμεσα στην ηγεσία των αριστερών κομμάτων και τη βάση τους είναι αναπόφευχτη. Ο αγώνας για το σοσιαλισμό κι ο αγώνας για την απελευθέρωση από τα κατοχικά στρατεύματα είναι αδιαχώριστοι. Όπως δεν μπορεί να υπάρξει σοσιαλισμός σε μια κατεχόμενη Κύπρο, είναι αδύνατο να υπάρξει απελευθέρωση σε μια Κύπρο καπιταλιστική.

Οι φασίστες στο Προεδρικό.

ΙΟΥΛΗΣ 74 —ΙΟΥΛΗΣ 84

Αγώνας για το σοσιαλισμο

Φραγμος σε νέο Ιούλη

(ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΗ - 8 ΜΕΡΕΣ: ΒΛΕΠΕ ΜΕΣΑΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ)

Πρόγραμμα αγώνα ενάντια στις απολύσεις — ανεργία

Το ζήτημα της απασχόλησης και της ανεργίας είναι απο τα σοβαρότερα κοινωνικα προβλήματα που απασχολουν την εργατικη τάξη και τους ανέργους σε τούτη την περίοδο.

Οι άνεργοι υφίστανται τες συνέπειες της μεγαλύτερης μάστιγας μέσα στο καπιταλιστικο σύστημα με τες στερήσεις την εξαθλίωση τα τρεχάματα για μια θέση εργασίας για ένα κομμάτι ψωμι.

Η αστικη τάξη της κάθε μιας καπιταλιστικης χώρας ξεχωριστα καθως και τα πολυεθνικα μονοπώλια μέσα σε συνθήκες κρίσεως του καπιταλισμου χρησιμοποιουν την ανεργία σαν μέσον για να αντιμετωπίσουν τον πληθωρισμο και παράλληλα να διατηρήσουν όσο μπορουν περισσότερο τα κέρδη τους.

Χρησιμοποιουν τον «ανεργιακο στρατο» για να πλήξουν τες κατακτήσεις των εργαζομένων (μείωση στα μεροκάματα, κτύπημα κοινωνικων παροχων, κτύπημα του τιμαρίθμου) και να συμπιέσουν το βιοτικο επίπεδο της εργατικης τάξης.

Άφξηση Ανεργίας

Στες συνθήκες της παγκόσμιας κρίσης του καπιταλισμου η ανεργία σημείωσε πρωτοφανη άφξηση όπου για πρώτη φορα απο την κρίση του 1930 η ανεργία προσέλαβε τέτοια μαζικότητα. Στες χώρες της ΕΟΚ κατα το 1983 ανήρχετο στα 10,218,000 και αποτελούσε σχεδον το 10% του οικονομικα ενεργου πληθυσμου. Στες χώρες του ΟΟΣΑ η ανεργία ανήρχετο στα 26,799,000 άτομα ή σχεδον 9% του οικονομικα ενεργου πληθυσμου.

Στην Αγγλία οι άνεργοι αποτελουν περίπου το 12%, στες ΗΠΑ σχεδον 10%, στη Ισπανία το 16,3%, στη Γερμανία το 7,6% του οικονομικα ενεργου πληθυσμου.

Κίνηση εργατικής τάξης

Μέσα σε τούτες τες συνθήκες είδαμε την εργατικη τάξη σε παγκόσμια κλίμακα να μπαίνει σε κινητοποιήσεις για να προστατεύσει το δικαίωμα της για δουλεια και για καλύτερο βιοτικο επίπεδο. Καμια χώρα στο πλανήτη δεν έχει μείνει ατάραχη. Απο την Λ. Αμερικη — ΗΠΑ μέχρι την Ιαπωνία, απο τη Σουηδία μέχρι την Ν. Αφρικη, η εργατικη τάξη έδειξε ότι δεν είναι καθόλου διατεθειμένη να φορτωθει το βάρος της κρίσης του καπιταλισμου.

Στη Γερμανία ακόμα μέχρι χθες χιλιάδες εργαζόμενοι κινήθηκαν για 35ωρη βδομάδα εργασίας για να συγκρατήσουν τους ρυθμους της ανεργίας. Στη Αγγλία οι ανθρακωρύχοι για 5 μήνες σήμερα πολεμουν μαζι με τους Λιμενεργάτες στις απολύσεις και το κλείσιμο των ανθρακωρυχείων που μεθοδεύει η Θάτσερ, στις ΗΠΑ, στη Γαλλία, στη Ιταλία, στο Βέλγιο, στη Ολλανδία, στις Ινδίες, στο Μαρόκο, στη Ν. Αφρικη η εργατικη τάξη κινήθηκεν για να προστατέψει το βιοτικο της επίπεδο απο τες επιθέσεις των αστων.

Στην Κύπρο

Η Κύπρος που είναι άμεσα

συνέχεια στη σελ. 12

Εθνικη Ενότητα ή Ενότητα της Αριστερας;

Παρόλη τη συνθηματολόγηση και παρόλες τις προσπάθειες για «εθνικη ενότητα και ομοψυχία» που κλιμακώθηκαν με την μετάβαση των αρχηγών όλων των κομμάτων στον ΟΗΕ τοΝ περασμένο Μάη οι διαμάχες ανάμεσα στα κόμματα έχουν φτάσει σ' ένα νέο επίπεδο έντασης. Κι ενώ γίνεται πια εξώφθαλμο πως οι αστοι και το σύστημα τους δεν μπορουν να προσφέρουν τίποτε στους εργαζόμενους ούτε να λύσουν το εθνικο πρόβλημα φτάσαμε στο σημείο η ηγεσία του ΑΚΕΛ να εκλιπαρει τον Κληρίδη να επιστρέψει στο Εθνικο Συμβούλιο και να ενταχτει σε μια «ενότητα δράσης όλων των πολιτικων δυνάμεων». Αυτο σε μια εποχη που η ενότητα της αριστερας γίνεται μια απόλυτη αναγκαιότητα.

Η όξυνση στις σχέσεις των κομμάτων ήταν το αναπόφευκτο αποτέλεσμα του νέου αδιεξόδου στο Κυπριακο μετα την Ανακήρυξη του κράτους Ντενκτας, την ανταλλαγη πρεσβευτων και την αδυναμία «της Ελληνοκυπριακης πλευρας» να αντιδράσει. Η εθνικη ενότητα του Μάη πέτυχε ένα «ισχυρο ψήφισμα» το «ισχυρώτερο μέχρι σήμερα!» — δεν κατάφερε όμως ούτε τη λύση να φέρει πιο κοντά ούτε τον Ντενκτας να υποχρεώσει σε υποχωρήσεις ή να ανακαλέσει το κράτος του.

Η πρόσφατη μάλιστα περίοδος ήταν πιο πρόσφορη παρα ποτε στην επίτευξη μιας καπιταλιστικης λύσης στο Κυπριακο.

Οι ηγέτες όλων σχεδον των Κυπριακων κομμάτων δέχτηκαν την διζωνικη και το γεωγραφικο διαχωρισμο, την ασθενη κεντρικη κυβέρνηση, την μη επιστροφη όλων των προσφύγων κι άλλες παραχωρήσεις που πριν λίγο καιρο θεωρούνταν ανάθεμα.

Το ΑΚΕΛ και ο ΔΗ.ΣΥ άφησαν να νοηθει ότι δέχονται συνομιλίες χωρίς ανάκληση του κράτους με αμοιβαίες υποχωρήσεις ενώ η Κυβέρνηση Κυπριανου που υποστηρίζει της ενέργειες της η ΕΔΕΚ και ο Παπαντρέου δέχτηκαν όλες τις πιο πάνω υποχωρήσεις και νέες υποχωρήσεις στο εδαφικο.

Αμμόχωστοποίηση Κυπριακου

Το Κυπριακο έγινε ζήτημα Αμμοχώστου και οι Αμερικάνοι Ιμπεριαλιστες πίεσαν μ' όλες τους τις δυνάμεις να επιστραφεί η Αμμόχωστος για να «κλείσει» το Κυπριακο πρόσφεραν μάλιστα και 250 εκατομ. δολ. για να γλυκάνου το χάπι!

Οι Αμερικάνικες πιέσεις και η Αμμοχωστοποίηση του Κυπριακου προβλήθηκαν έντονα απο ολόκληρο τον Κυπριακο τύπο χωρις καμμια εξαίρεση.

Ταυτόχρονα ηγεσία των Τ/Κυπριακων εργατικων κομμάτων υποστήριξε την επιστροφη της Αμμοχώστου και τις συνομιλίες για λύση του Κυπριακου.

Όλες αυτες οι ευνοϊκες συνθήκες για λύση προσέκρουσαν στην αδιαλλαξία της Τ/Κυπριακης αστικης τάξης που εκφράζεται απο το καθεστως Ντενκτας. Η ανάλυση των Μαρξιστων πως δεν υπάρχει καπιταλιστικη λύση στο Κυπριακο εθνικο ζήτημα επιβεβαιώθηκε και πάλι. Έχοντας το στρατιωτικο ισοζύγιο με το μέρος του ο Ντενκτας προτιμα να διατηρεί τα κεχτημένα γράφοντας στα παληα του τα παπούτσια ψηφίσματα «διεθνοποιήσεις και πιέσεις».

Αδιαλλαξία

Η ογκούμενη αντιπολίτευση στο βορρά η αύξηση της δύναμης της αριστερας η διακήρυξη της ενότητας της για κοινη υποψηφιότητα ενάντια στον Ντενκτας, οι απεργίες, οι κινητοποιήσεις κι η αγανάχτηση από την οικονομικη κρίση την ακρίβεια και τη διαφθορα δεν αφήνουν καμμια αμφιβολία για το τί περιμένει τον Ντενκτας. Αυτο που τον στηρίζει ακόμα στην εξουσία είναι ο «Ελληνικος κίνδυνος» και το εθνικο θέμα.

Ένας άλλος σοβαρος, λοιπον, λόγος που βρίσκεται πίσω απο την αδιαλλαξία Ντενκτας (εχτος απο τα οικονομικα συμφέροντα που συγκρούονται μ' αυτα την Ε/Κυπρίων αστων) είναι και η ταξικη έκρηξη που θα ακολουθούσε μια λύση του εθνικου ζητήματος και η ειρήνευση στην Κύπρο.

Το ίδιο βέβαια ισχύει και για το Νότο. Η κατάληξη του «εθνικοαπελευθερωτικου σταδίου» με τη λύση του Κυπριακου θα αφαιρούσε τις δικαιολογίες για θυσίες «χάριν του εθνικου ζητήματος» που προβάλλει η δεξια και οι εργοδότες απο τη μια και η ηγεσία του ΑΚΕΛ απο την άλλη και θα άνοιγε ο δρόμος του «ταξικου σταδίου».

Μ' αυτη περίπου τη φιλοσοφία προσπαθει να φρενάρει τις ταξικες διεκδικήσεις η ηγεσία του ΑΚΕΛ.

Και πραγματικα, αν ήταν να υπάρξει μια διαρκης, σταθέρη και ειρηνικη λύση στο εθνικο πρόβλημα μέσα σε καπιταλιστικα πλαίσια οι Μαρξιστες δεν θα 'χουν κανένα λόγο να αντιπαραταχτουν σε μια τέτια λύση.

Αυτο που γίνεται ολοένα και πιο φανερο, όμως, είναι πως τα συγκρουόμενα συμφέροντα των αστων δεν θα επιτρέψουν έστω και μια προσωρινη διχοτομικη λύση.

Ο Κληρίδης στην επίθεση

Το βάθαιμα του αδιεξόδου σκλήρυνε ιδιαίτερα την αντιπολιτευτικη διάθεση της Ε/Κυπριακης αστικης τάξης. Η πολιτικη της ηγεσίας της αριστερας και ιδιαίτερα η κοινοπραξία ΑΚΕΛ — ΔΗΚΟ έδωσε ερίσματα στην μέχρι χτες χρεωκοπημένη και κατασπιλωμένη Κληριδικη παράταξη και στον ίδιο τον Κληρίδη έτσι που αυτος που βρίσκεται πίσω απ' όλες τις ιστορικες φάσεις της κίνησης προς τη διχοτόμηση να βρίσκεται σήμερα στην επίθεση. Κι όχι μονο αυτο. Η ηγεσία του κόμματος της εργατικης τάξης , του κόμματος που είχε σαν κύρια αιχμη στις τελευταίες εκλογες την αντικληριδικη πολιτικη και την καταδίκη του «Μαύρου Μετώπου» ΕΔΕΚ-ΔΗ.ΣΥ έρχεται να εκλιπαρει τον Κληρίδη να επιστρέψει στο Εθνικο Συμβούλιο και σε απανωτα άρθρα στη «Χαραυγή» να τον καλεί σε «ενότητα δράσης όλων των πολιτικων δυνάμεων» (Οι «πατριωτικες» δυνάμεις που απέκλεισαν τον Κληρίδη και το ΔΗ.ΣΥ μεταμορφώθηκαν σε «πολιτικες»).

Αυτη η κατάσταση έσπρωξε την αλαζονεία του κόμματος του κεφαλαίου των εντύπων του και τον Κληρίδη σε νέα ύψη. Ας πάρουμε το κύριο άρθρο της «Σημερινης» της 19/6 απο δεκάδες παραδείγματα που υπάρχουν.

> **Τώρα και πάλι η ηγεσία του ΑΚΕΛ αγωνιά. Δεν γνωρίζει τι πρέπει να πράξει. Και ορθότερα δεν μπορεί να πράξει αυτο που πρέπει. Αυτο που πρέπει, είναι να διαχωρίσει τις θέσεις της απο τον Πρόεδρο. Διαφωνουν διαμετρικα. Κι όμως σαλιαρίζουν με τον πρόεδρο. Σκέφτεται η ηγεσία ότι αν φύγει από τον κ. Κυπριανου, μπορει και πάλι να ρεζιλευτει επιστρέφουσα! Αν μείνει, τότε επωμίζεται περισσότερο τρομακτικες ευθύνες για όσους μοιραίους χειρισμους ετσιθελικα αποφασίζει και εκτελει ο Πρόεδρος.....**

Εθνικη ενότητα ή ενότητα της αριστερας

Η χρεωκοπία στο Εθνικο θέμα δεν είναι βέβαια η μόνη βάση για την υπονόμευση της εθνικης ενότητας. Η κρίση του Κυπριακου καπιταλισμου κι οι αυξανόμενες πιέσεις στην Κυβέρνηση Κυπριανου να συγκρουστει άμεσα με το εργατικο κίνημα (Φορολογίες, φόρος εισοδήματος, εξωτερικο χρέος, τιμάριθμος, ανεργία - κλείσιμο εργοστασίων) κάνουν τις προοπτικες της εθνικης ενότητας ακόμα πιο μαύρες.

Παρα την κατάσταση αυτη η ηγεσία της ΕΔΕΚ συνεχίζει να αρνείται να διαδραματίσει το ρόλο της εναλλαχτικης ηγεσίας. Η αντίδραση της στις υποχωρήσεις μένει μετέωρη εφ' όσον υποστηρίζει την πολιτικη του Κυπριανου και την λύση του Κυπριακου σε καπιταλιστικα — εθνικα πλαίσια.

Η δικη της ενότητα με τους αστους που εκφράζεται στη συνθηματολόγηση του Μετώπου Εθνικης Σωτηρίας και στον εθνικισμο δεν πείθει την Ε/Κυπριακη εργατικη τάξη την αποξενώνει απο την Τ/Κυπριακη.

Το ενιαίο Μέτωπο της Αριστερας γίνεται ολοένα και πιο επιταχτικο. Η νέα επίθεση του Αμερικάνικου ιμπεριαλισμου ενάντια στην κυβέρνηση Παπαντρέου κι η προσπάθεια του για αποσταθεροποίηση της Κυβέρνησης - που βοηθείται με συνέπεια από την Ελληνικη δεξια κι υποστηρίζεται κι απο την Ε/Κυπριακη δεξια — δεν πρέπει να αφήνει και πολλες αμφιβολίες για το αναπόφευκτο της σύγκρουσης. Μιας σύγκρουσης που θα έχει άμεσες επιδράσεις στην Κύπρο. Είτε το θέλουν είτε όχι η Ελληνικη και Ε/Κυπριακη αριστερα θα υποχρεωθουν να δώσουν μεγάλες μάχες στους μήνες και τα χρόνια που έρχονται. Αυτες οι μάχες θα υποχρεώνουν τις ηγεσίες αυτες σε σπάσιμο της συμμαχίας με τη δεξια και στο ενιαίο μέτωπο.

Η υλοποίηση της ενιομετωπικης πολιτικης που πάει να επιτεύχθει στον Κυπριακο Βορρα είναι το προοίμιο του, τί θα συμβει στην Ελλάδα και στην Νότια Κύπρο.

Η υλοποίηση αυτου του Μετώπου **τώρα** μέσα στις ευνοϊκες συνθήκες που υπάρχουν **σήμερα** θα αποτρέψει νεα δεινα και καταστροφες, νέες σφαγες και νέους Ιούληδες.

Η εγκατάλειψη της συμμαχίας με τη δεξια και των συνομιλιων με τον Ντενκτας η καταδίκη κάθε ιδέας για συσσώρευση όπλων η καταδίκη του πολέμου η αναγνώριση στους Τ/Κύπριους των δικαιωμάτων τους να ζήσουν όπως θέλουν χωρις απειλη χρήσης βίας ή καταπίεσης εναντίον τους θα δώσει φτερα στην Τ/Κυπριακη αριστερα θα αφαιρέσει το έδαφος κάτω απο τα πόδια του Ντενκτας και θα φέρει την ανατροπη του πολυ κοντα. Ένα μέτωπο ανάμεσα στα Ε/Κυπριακα, τα Τ/Κυπριακα, Ελληνικά και Τούρκικα Εργατικα Κόμματα και οργανώσεις θα γίνει ένα ατσάλινο τοίχος πάνω στον οποίο μπορουν να σπάσουν όλα τα Ιμπεριαλιστικα κύματα κι όλες οι αντιδράσεις των ντόπιων και ξένων καπιταλιστων.

Δώρος Μ.

Δέκα χρόνια μετα την «ειρηνευτικη επιχείρηση» και την μεταφορα των Τ/Κ στον «παράδειρο» του Ντεχτας οι Τ/Κ εργαζόμενοι ανακαλύπτουν καθημερινα, ότι ο «παράδεισος» αυτος δεν διαφέρει καθόλου απο τον «παράδειρο» των Ε/Κ αστων στον οποίο ζούσαν μέχρι το 74. Χαραχτηριστικα το πρώτο εξάμηνο του 84 το κόστος ζωης αυξήθηκε κατα 121.6% (υπερδιπλασιάστηκε) σε σύγκριση με την ίδια περίοδο του 83.

Στο μεταξυ η κρίση του Τ/Κυπριακου Καπιταλισμου σπρώχνει τα αριστερα κόμματα σε ενιαίο μέτωπο ενάντια στον Ντενκτας.

Στην φωτογραφία μέρος της απεργίας στην οποία κατέβηκαν απο τις 2 του Ιούλη, οι 70 εργάτες που εργάζονται στην ανέγερση του αεροδρομίου του Λευκονοίκου.

Οι εργάτες αναγκάστηκαν να κατέβουν σε απεργία ύστερα απο απόλυση έξι συναδέλφων τους την ίδια στιγμη που η συντεχνία τους TYRK - SEN διαπραγματευόταν με την εργοδοσία.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

Ε.Χ.Β. —Ε.Μ.Ε.

Ο Αγώνας ενάντια στις απολύσεις πρέπει να προχωρήσει

Μετά από τον Συνεργατισμό, τες Κυπριακές Αερογραμμές το σκάνδαλο της ΞΕΚΤΕ παίρνει τη θέση του στο προσκήνιο της επικαιρότητας το μεγαλύτερο οικονομικό και βιομηχανικό συγκρότημα της ΕΜΕ.

Η ΕΜΕ, ένας οικονομικός και βιομηχανικός κολοσσός, έρχεται στην επιφάνεια για να μας δείξει για μια ακόμα φορά τη ανικανότητα των αστών να διαχειριστούν και να προγραμματίσουν τες επιχειρήσεις τους και την παραγωγή, περικυκλωμένοι μέσα στις αντιφάσεις και τες κρίσεις του ίδιου τους του συστήματος.

Τα λάθη, η κακοδιαχείριση, οι σπατάλες, ο κακός προγραμματισμός έχουν μπει πια σήμερα σε ημερησία διάταξη και παρελαύνουν πρωτοσέλιδα στες στήλες των αστικών εφημερίδων για να μας αποκαλύψουν τες βρωμιές και τις κομπίνες που υπάρχουν μέσα σε ολόκληρο το συγκρότημα της ΕΜΕ. Αφτή η κακοδιαχείριση και τα λάθη δεν είναι καθόλου μικρά αν κάποιος τα προσθέσει ένα-ένα. Μπορεί να δει σπατάλες εκατομ. για λιμάνια, άχρηστα μηχανήματα, για αγορές οικοπέδων, για αγορές άχρηστων πρώτων υλών, και τόσα άλλα. Μέσα σε αφτά όλα έφτασε ακόμα η ΕΜΕ να κλείει ολόκληρα εργοστάσια (ΕΧΒ) που στοίχισαν 30 εκατ. λίρες και να πετά στους δρόμους 470 εργατοϋπαλλήλους. Να απολύει από τα τσιμεντοποιεία και τα μεταλλεία που μέχρι πρόσφατα έδιναν εκατομμύρια λίρες κέρδη στέλλοντας τους εργάτες που πάνω τους στηρίχθηκε μέχρι χθες στην ανεργία και την μιζέρια.

Όλα αφτά γίνονται κάτω από την συγκατάβαση της ηγεσίας των συνδικάτων που αδυνατεί να βγάλει τα σωστά συμπεράσματα και με τον τρόπο της γίνεται χειροχροτητής της καταστροφής της Κυπριακής βιομηχανίας και του ριξίματος στους δρόμους δεκάδων εργατών. Απολύθηκαν γύρω στα 300 άτομα από τες ΕΧΒ, 60 από τα Τσιμεντοποιεία, από τα μεταλλεία από τα κεντρικά γραφεία και όμως ακόμη δίνουν πίστωση χρόνου και δείχνουν εμπιστοσύνη ότι τελικά οι Κύπριοι αστοί θα μπορέσουν να αναστηλώσουν τα συντρίμια με αλλαγή της διεύθυνσης και τον κρατικό περεμβατισμό που σήμερα υπάρχει σε μεγάλο βαθμό στη διαχείριση της ΕΜΕ.

Η ανικανότητα από την μια των αστών να διαχειριστούν την παραγωγή και από την άλλη η αδυναμία των συνδικάτων να βγάλουν τα σωστά συμπεράσματα μέσα στες σημερινές συνθήκες φαίνονται καθαρά από τα γεγονότα στις Ε.Χ.Β.

Στες Ε.Χ.Β. όπου σπαταλήθηκαν 30 εκατ. λίρες για να λειτουργήσουν κι όπου εισήχθηκε η πιο σύγχρονη τεχνολογία, μέσα από την κακοδιαχείριση και τον κακό προγραμματισμό, έφτασαν στο σημείο να τες κλείσουν και να απολύσουν 470 άτομα. Οι συντεχνίες το δέχτηκαν αρκετά παθητικά το πόρισμα των εμπειρογνωμόνων και τις αποφάσεις του υπουργικού Συμβουλίου για την μη βιωσιμότητα της εταιρείας.

(Δες προηγ. φύλλα Σ.Ε.)

Για την μη βιωσιμότητα των Ε.Χ.Β. μας δείχνουν «ξεκάθαρα» τί εννοεί θέλοντας μέσα στη αδυναμία τους να την λειτουργήσουν να ζητούν να την εκμεταλλευτούν με ξένες εταιρείες που κατασκευάζουν και εμπορεύοντα λιπάσματα.

Προσπαθούν να κρύψουν από τον λαό ότι το ξένο κεφάλαιο και οι ξένες πολυεθνικές εταιρείες δεν τοποθετούν τα κεφάλαια τους σε επιχειρήσεις που δεν έχουν κέρδος. Για να επενδύσουν εκατομμύρια σε οικονομικούς τομείς σημαίνει ότι θα μπορέσουν να πάρουν πίσω τα λεφτά τους και να βγάλουν και κέρδη.

Η Σ.Ε. ήταν το μοναδικό ένα τυπο που ζήτησε πολύ πριν γίνουν οι απολύσεις στο εργοστάσιο Λιπασμάτων την έγκαιρη δημοσίευση των εκθέσεων των εμπειρογνωμόνων και της ΕΜΕ για τη βιωσιμότητα της εταιρείας (Δες φύλλα 138-139) και απαιτούσε διαχειριστικό έλεγχο της εταιρείας με συμμετοχή των εργαζομένων και των συντεχνιών.

Αφτή η άποψη βρήκε τεράστια απήχηση ανάμεσα στους εργάτες όμως οι συντεχνίες ΠΕΟ — ΣΕΚ αρνήθηκαν να αναλάβουν τες ευθύνες τους, δεχόμενοι στο τέλος και τες απολύσεις των εργατών.

Όμως ακριβώς όπως γράψαμε και στο προηγούμενο φύλλο 140 «οι εργάτες δεν μαθαίνουν μόνο μέσα από τις νίκες τους. Αντλούν πολύτιμα διδάγματα και μέσα από τες ήττες τους».

Αφτά τα διδάγματα ακριβώς τα είδαμε να ζωντανεύουν μέσα στην «επιτροπή πρωτοβουλίας» που ξεκίνησε από τα Κεντρικά Γραφεία της ΕΜΕ.

Σκοπό είχε αφτή η επιτροπή να συγκεντρώσει όλο το προσωπικό της ΕΜΕ απολυμένους και μη για να σηζητήσουν τα τεράστια προβλήματα που προκύπτουν στη ΕΜΕ.

Αξιέπαινη πραγματικά η πρωτοβουλία που έγινε, όμως η αναβολή της προσπάθειας πρέπει να μας προβληματίσει για το τί φταίει και πως θα προχωρήσουμε.

Ενα σημαντικό μέρος όμως της προσπάθειας πρέπει να είναι το δέσιμο όλων των εργατών μαζί και τούτο δεν μπορεί να γίνει κατορθωτό χωρίς την ύπαρξη ενός προγράμματος πάλης και αγώνα για τα δικαιώματα μας. Ένα τέτοιο πρόγραμμα πρέπει να περιλαμβάνει:

α) Κρατικοποίηση της ΕΜΕ κάτω από εργατικό έλεγχο

Η κρατικοποίηση του συγκροτήματος της ΕΜΕ κάτω από την διαχείριση και τον έλεγχο των εργαζομένων είναι η μόνη αποτελεσματική διέξοδος. Οι ιδιώτες, η Αρχιεπισκοπή και η διοίκηση της ΕΜΕ το μόνο που της ενδιαφέρει είναι το κέρδος τους και η άφξηση των κεφαλαίων τους. Δεν τους νοιάζει καθόλου ούτε η αναγκαιότητα του εργοστασίου των λιπασμάτων ούτε το γενικώτερο κοινωνικό σύνολο, αλλά ούτε και η τύχη των εργαζομένων από το κλείσιμο και τες απολύσεις.

Αφτά όλα εξαφανίζονται μπροστά στα οικονομικά τους συμφέροντα γιαφτό και παράλληλα ζητούν δάνεια και οικονομική βοήθεια από την Κυβέρνηση.

Με την κρατικοποίηση θα μπορέσει να μπει πάνω σε μια οργανωμένη βάση ο έλεγχος της παραγωγής και των κερδών πράγμα που θα μειώσει τα έξοδα και θα μεγαλώσει τα έσοδα της εταιρείας. Θα εξαλειφθούν οι γραφειοκρατικές σπατάλες και θα παταχθεί οποιαδήποτε διαφθορά και κομπίνες.

Η κρατικοποίηση από μόνη της δεν λύει το πρόβλημα. Χρειάζεται και η ταφτόχρονη συμμετοχή και ο έλεγχος από τους άμεσα ενδιαφερόμενους που είναι οι εργαζόμενοι. Για την αποφυγή γραφειοκρατικοποίησης είναι ανάγκη η διοίκηση του συγκροτήματος να περάσει στους αντιπροσώπους των εργατών που μαζί με τα συνδικάτα τους θα μπορέσουν να διοικήσουν με επιτυχία ολόκληρο το συγκρότημα.

β) Για να μπορέσει να πετύχει αφτή η προσπάθεια πρέπει όλοι οι εργαζόμενοι να εκλέξουν μια ΕΠΙΤΡΟΠΗ που να μπορέσει να πάρει το βάρος της προσπάθειας για να συζητήσει με τις συντεχνίες το πρόγραμμα πάλης και αγώνα, κύριος άξονας αυτού του αγώνα πρέπει να είναι η ενότητα των

συνέχεια στη σελ. 10

Οι Γερμανοί εργάτες με τις κινητοποιήσεις τους για 35ωρο εργασία μας έχουν δείξει πως μπορουν να κερδίσουν μέσα απο δυναμικους αγώνες το δικαίωμα τους για δουλεια και μεροκάματο. Μέσα απο αφτους τους αγώνες κατάφεραν να μειώσουν σε 38 1/2 ώρες απο τις 40 το ωράριο.

Παλιά πέτρινα αρχοντικά κατεδαφίζονται στη Λ/σία (οι φωτογραφίες από τη λεωφ. Μακαρίου όπου πρόσφατα κατεδαφίστηκαν δυο) για να ανεγερθούν στη θέση τους πολυόροφες πολυκατοικίες και μαγαζιά. Μπροστά στην καπιταλιστική εκμετάλλευση και το κέρδος δεν μπορεί ν' αντισταθεί τίποτε το όμορφο και το ωραίο. Στο μεταξύ, αυτοί που παίρνουν τις αποφάσεις για τέτοιες κατεδαφίσεις μπορεί αύριο να εμφανίζονται στην τηλεόραση και να «σκύζονται» για τη διατήρηση του φυσικού περιβάλλοντος, των παραδόσεων, της κληρονομιάς μας κλπ.

ΑΝΕΡΓΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

«Σηκώνουμε την παντιέρα του αγώνα»

«Εμείς οι άνεργοι και υποαπασχολούμενοι επιστήμονες γνήσια τέκνα του μεταπολεμικου «οικονομικου θαύματος της Κύπρου» δεν μπορούμε να παραμένουμε απαθείς μπροστα σ' αυτη την οικτρή κατάσταση, δεν μπορούμε εμεις ποτε να δεχτούμε το στωϊκο — μοιρολατρικο «σφάξε με αγά μου ν' αγιάσω». Για τούτο παίρνουμε τις τύχες μας στα χέρια μας και σηκώνουμε την παντιέρα του αγώνα ενάντια στην ανεργία, ενάντια στην καταπίεση, τον εξευτελισμο και τη μιζέρια, ενάντια στην κοινωνικη αδικία.»

Το πιο πάνω κείμενο είναι παρμένο απο την Διακύρηξη του ΣΥΠΑΕΚ (Σύνδεσμος Υποαπασχολουμένων και Ανέργων Επιστημόνων Κύπρου) που μοιράστηκε στη διαδήλωση στις 23 του Ιούνη.

Τόσον η διακήρυξη όσο και η ίδια η πορεία—διαδήλωση χαραχτιρίζονταν απο μια δυναμικη αποφασιστικότητα. Στην πορεία πήραν μέρος γύρω στα 150 άτομα με πίκετς και πανω. Οι διαδηλωτες πέρασαν απο τα Υπουργεία Παιδείας, Εργασίας και Οικονομικων φωνάζοντας συνθήματα ενάντια στην ανεργία, διεκδικώντας «Δικαίωμα στη δουλεια — δικαίωμα στην ζωη».

Η Αριστερη πτέρυγα του Σ.Κ. ΕΔΕΚ υποστηρίζοντας τον αγώνα των ανέργων επιστημόνων κυκλοφόρησε ανακοίνωση συμπαράστασης.

Παράλληλα υποστηριχτες της Σοσιαλιστικης Έκφρασης συμμετέσχαν στην πορεία, ενώ άλλοι πούλησαν την εφημερίδα και διένειμαν την ανακοίνωση. (βλέπε διπλανές στήλες).

Η δυναμικη εκδήλωση της 23ης του Ιούνη, που είναι η δεύτερη που γίνεται φέτος απο τους ανέργους επιστήμονες, ήρθε σαν φυσικο αποτέλεσμα μιας προσπάθειας που γίνεται εδω και αρκετα χρόνια για την λύση του προβλήματος. Το πρόβλημα όμως αντι να λύεται γίνεται ολοένα και πιο σοβαρο. Έτσι, ενω ο ΣΥΠΑΕΚ στην αρχη περιορίστηκε στες συναντήσεις και συζητήσεις του προβλήματος με τους «αρμόδιους», φέτος τον βλέπουμε να οργανώνει δυναμικες εκδηλώσεις — ένα πιο προχωρημένο βήμα στον αγώνα για εξασφάλιση του δικαιώματος εργασίας.

Κατά την διάρκεια των διαβουλεύσεων στα διάφορα γραφεία οι «ειδικοι», τμηματάρχες. διευθυντες και υπουργοι πήραν αρκετες αποφάσεις για την επίλυση του προβλήματος. Παρόλα, αυτα, ποτε δεν κατάφεραν να υλοποιήσουν ουσιαστικα έστω και μιαν απόφαση. Αυτο το γεγονος οδηγει μια μερίδα απο τους άνεργους επιστήμονες στο λανθασμένο συμπέρασμα ότι για την μη επίλυσή του προβλήματος — τους φταίει προσωπικα ο υπουργος, ο πρόεδρος και η Κυβέρνηση. Οι διάφοροι επίσημοι απο την στιγμη που κάθησαν και μελέτησαν το πρόβλημα και δέχτηκαν τες υποδείξεις του ΣΥΠΑΕΚ, δείχνουν ισως την «καλη θέληση τους».

Πέρα όμως απο την «καλη θέληση» πρέπει να υπάρχουν και οι δυνατότητες και είναι ακριβως εδω που σκοντάφτουν οι Υπουργοι. Δεν είναι γιατι δεν θέλουν να βρουν μια λύση αλλα γιατι δεν μπορουν.

Οι Υπούργοι, είναι υπηρέτες, του καπιταλιστικου συστήματος ή της «ελεύθερης οικονομίας» όπως προσπαθουν να το παρουσιάσουν για να κρύψουν το πραγματικο του πρόσωπο.

Το σύστημα αυτο λειτουργει απλα και μόνο στην βάση του κέρδους. Έτσι, ενώ μέσα σε μια σχεδιασμένη οικονομία θα μπορούσε, οι χιλιάδες άνεργοι επιστήμονες να βρουν εργασία προς όφελος ολόκληρης της κοινωνίας, σήμερα είναι αδύνατο να γίνει αυτο γιατι αυτο που μετρα δεν είναι το συμφέρον της κοινωνίας αλλα των λίγων που ελέγχουν την οικονομία. Αν για παράδειγμα η κυβέρνηση απαγόρευε τα φροντιστήρια η έστω τα έβαζε κάτω απο τον έλεγχο της τότε θαρχόταν σε σύγκρουση με την ιδιωτικη πρωτοβουλία κάτι που είναι αντίθετο με τον καπιταλισμο τον οποίο υπηρετει.

Ακόμα και το ρουσφέτι ή η δεύτερη δουλεια, τα οποία οι άνεργοι επιστήμονες βάζουν μέσα στα αίτια του προβλήματος, είναι αποτέλεσμα του καπιταλισμου και του ανταγωνισμου.

Η Νεολαία χαραχτηρίζεται συχνα σαν το βαρόμετρο που προλέγει τες κοινωνικες αναταραχες. Η σημερινη κίνηση των ανέργων επιστημόνων είναι η αρχη αυτο που θα δούμε στο μέλλον αφου ο καπιταλισμος μέσα απο τες αντιφάσεις του οδηγείται τόσο στην Κύπρο όσο και παγκόσμια σε πιο βαθεια κρίση.

Σαν συνέπεια αυτης της κρίσης ολο και νέα τμήματα της εργατικης τάξης θα οδηγούνται στην ανεργία. Γι' αυτο, και οι άνεργοι επιστήμονες θα πρέπει να ενώσουν τες δυνάμεις τους μαζι με τες δυνάμεις της εργατικης τάξης σ' ένα πρόγραμμα ενάντια στην ανεργία. Ένα τέτοιο πρόγραμμα επιβάλλεται να περιλαμβάνει και τα ακόλουθα:

— Μείωση των ωρων εργασίας χωρις μείωση των απολαβων. Το μέτρο αυτο θα δημιουργήσει αρκετες νέες θέσεις.

— Κρατικοποίηση των βασικων τομέων της οικονομίας. Με αυτον τον τρόπο θα γίνεται σωστος προγραμματισμος της παραγωγης αλλα και έλεγχος των επενδύσεων. Έτσι αφου οι επενδύσεις θα γίνονται σε παραγωγικους τομεις και όχι στην κερδοσκοπία, οικόπεδα, χρηματιστήρια, Ελβετία κλπ, θάχουμε αρκετα πιο πολλες νέες θέσεις εργασίας κάθε χρόνο.

— Εργατικο έλεγχο στην λειτουργία όλων των τμημάτων της οικονοίμας που θα αποτρέπει τες σπατάλες, την κακοδιαχείρηση και διαφθορα πράγμα που θα επιτρέπει πολυ πιο παραγωγικη και αποδοτικη λειτουργία της οικονομίας.

Τα πιο πάνω μέτρα είναι μια προέκταση των μέτρων που εισηγείται ο ΣΥΠΑΕΚ. Μια προέκταση που κάμνει τον αγώνα των ανέργων επιστημόνων κοινο με τον αγώνα της εργατικης τάξης, χωρίς την υποστήριξη της οποίας κανένα μέτρο, απο τα πιο πάνω ή απο τα μέτρα που εισηγείται ο ΣΥΠΑΕΚ, δεν είναι δυνατον να υλοποιηθει.

Η ένταξη του αγώνα των ανέργων επιστημόνων στο γενικότερο αγώνα της εργατικης τάξης μπορει να υλοποιήσει τα μέτρα για εξάλειψη της ανεργίας και να κάμει το σύνθημα του ΣΥΠΑΕΚ «Δικαίωμα στην δουλεια — Δικαίωμα στην ζωη» πραγματικότητα.

Πανίκος Σ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΑΝΕΡΓΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ

Η Αριστερη Πτέρυγα του Σ.Κ. ΕΔΕΚ συμπαραστέκεται ολόψυχα στον αγώνα των ανέργων πτυχιούχων και της οργάνωσης τους ΣΥΠΑΕΚ ενάντια στην ανεργία και την υποαπασχόληση. Χαιρετίζουμε ιδιαίτερα την αγωνιστικότητα που διαπνέει την πρόσφατη διακήρυξη του ΣΥΠΑΕΚ όπως και το θάρρος με το οποίο καταγγέλονται «τα «επιτεύγματα» αυτων που κατευθύνουν τα οικονομικα μας»:

«Τα πλούτη κι η προκλητικη πολυτέλεια των λίγων, η εξαθλίωση των πολλων, οι στρατιες των εργαζομένων που αμείβονται με μισθους πείνας οι χιλιάδες των ανέργων που αγωνιουν για το σήμερα και το αύριο....»

Η ανεργία βέβαια δεν είναι ένα Κυπριακό φαινόμενο. Μαστίζει σήμερα ολόκληρο τον κόσμο (32,5 εκατομμύρια στις ανεπτυγμένες δυτικες χώρες). Η μαζικη αυτη ανεργία αποτελει ένα απαίσιο παραλογισμο και φανερώνει τη σήψη του καπιταλιστικου συστήματος.

Η ανάπτυξη της τεχνολογίας έχει βάλει σήμερα τις βάσεις για ουσιαστικη μείωση των ωρων εργασίας για όλους, έχει βάλει τις βάσεις για μια κοινωνία της αφθονίας όπου κάθε μορφη ανάγκης και ο κάματος της δουλειας μπορουν να εξαφανιστουν για πρώτη φορα στην ιστορία της ανθρωπότητας. Αυτο μπορει όμως να γίνει μόνο με ένα κεντρικο πλάνο παραγωγης και με το πέρασμα της στην υπηρεσία του κοινωνικου συνόλου.

Κάτω απο το καπιταλιστικο σύστημα η παραγωγη γίνεται για χάρη του κέρδους των λίγων. Έτσι έχουμε τις μηχανες να σκουριάζουν και τους εργάτες άνεργους, ενω εκατομμύρια ατόμων στον κόσμο χρειάζονται άμεσα τα προϊόντα που παράγουν οι μηχανες. Ταυτόχρονα τα μεροκάματα των εργαζομένων δέχονται αλλεπάλληλα χτυπήματα και οι υπερωρίες και το κυνηγητό της δεύτερης δουλειας αυξάνονται.

Η ανεργία που μαστίζει του πτυχιούχους αποτελει ένα ιδιαίτερα φριχτο παραλογισμο: Χρόνια ακριβοπληρωμένης εκπαίδευσης και ανθρώπινης ενέργειας πετιούνται στα σκουπίδια. Έχουμε έτσι ουρες ασθενων στα νοσοκομεία και άνεργους γιατρους, άστεγους εργάτες και άνεργους πολιτικους μηχανικους, στοίβαγμα μαθητων σε μια τάξη και άνεργους καθηγητες. Την ίδια ώρα οι καπιταλιστες, αντι να επενδύουν στην παραγωγη δίνοντας δουλεία σε άνεργους πτυχιούχους κι εργάτες ικανοποιώντας και τις πολύμορφες ανάγκες του λαού, αποθηκεύουν στις τράπεζες τα λεφτα που έβγαλαν απο τον ιδρώτα των εργαζομένων, είτε τα επενδύουν στα οικόπεδα κι άλλους τομείς εύκολης κερδοσκοπίας, είτε βρίσκουν το δρόμο των Ελβετικων τραπεζων.

Η κατάσταση αυτη πρέπει να λήξει και μπορει να λήξει, φτάνει να ενωθει ολόκληρο το εργατικο κίνημα της Κύπρου σ' ένα δυναμικο αγώνα εξάλειψης αυτης της σύγχρονης πληγης των Φαραω.

Ο αγώνας ενάντια στην ανεργία είναι υπόθεση όλων των εργαζομένων. Η ανεργία αποτελει μια μόνιμη απειλη για την οργάνωση και τις καταχτήσεις των εργαζομένων. Η ανεργία σπρώχνει τους μισθους κάτω, ενω η στρατια των ανέργων κινδυνεύει στο μέλλον να χρησιμοποιηθει σαν απεργοσπαστικος μηχανισμος με ολέθρια αποτελέσματα για το εργατικο κίνημα.

Το εργατικο κίνημα της Ευρώπης με πρωτοπόρους τις πανίσχυρες μεραρχίες του Γερμανικου προλεταριάτου και τους ανθρακωρύχους της Αγγλίας έχει μπει αποφασιστικα στον αγώνα ενάντια στην ανεργία για το 35ωρο με μεγαλειώδεις απεργιακες κινητοποιήσεις.

Το παράδειγμα τους πρέπει να ακολουθήσουμε κι εμεις. Με πρωτοπόρους την αγωνιστικη νεολαία μπορούμε να πάρουμε την τύχη μας στα χέρια μας και να αποκαταστήσουμε την ανθρώπινη μας αξιοπρέπεια.

Εμπρος λοιπον για μια κλιμάκωση του αγώνα με τη συμμετοχη του συνόλου της Κυπριακης εργατικης τάξης και της νεολαίας.

22 Ιούνη 84.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

ΦΟΡΟΣ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ
Με ψευδοϋποσχέσεις σταμάτησε ο αγώνας

Στις 4 του Ιούνη πραγματοποιήθηκε η δίωρη παγκύπρια στάση εργασίας σαν το πρώτο από μια σειρά μέτρων που ανάγγειλαν όλες οι συνδικαλιστικές οργανώσεις της Κύπρου, με αφορμη την αδιάλλακτη στάση της Κυβέρνησης πάνω στην τροποποίηση του Νόμου περί φόρου εισοδήματος.

Η στάση αυτη, παρα την μορφη που πήρε και παρα τη διακοπη της κλιμάκωσης των μέτρων που εξαγγέλθηκαν (τρίωρη και ακολούθως 24ωρη) πρέπει να θεωρηθει σαν η απαρχη μιας νέας περιόδου στην οποία μπαίνει το εργατικο κίνημα στην Κύπρο.

Η δίωρη της Τετάρτης του Ιούνη δεν μπορει να χαρακτηριστει σαν ένα μεμονωμένο ή τυχαίο γεγονός αλλά αποτέλεσμα από την μια των οικονομικων προβλημάτων του κράτους και της επιμονης της Κυβέρνησης να φορτώσει στους εργαζόμενους τα προβλήματα αυτα· απο την άλλη ήταν αποτέλεσμα της αγανάκτησης των εργαζομένων για την συνεχως αυξανόμενη αδικία που γίνεται σε βάρος τους απο τον φόρο εισοδήματος. Με αυτα τα δεδομένα δεν έμεινε άλλη εκλογη στις συνδικαλιστικες οργανώσεις απο το να προχωρήσουν σε μέτρα.

Με τα συνεχως αυξανόμενα οικονομικα αδιέξοδα και της προσπάθειας εργοδοτων και κυβέρνησης να φορτώσουν στους εργαζόμενους τα οικονομικα προβλήματα, μειώνοντας τους το βιοτικό επίπεδο και αποσπώντας τους κεκτημένα δικαιώματα θα κάμνουν παρόμοιες εξελίξεις αναπόφευκτες. Οι εργαζόμενοι, στην προσπάθεια τους να διαφυλάξουν τα συμφέροντα τους, θα σπρώχνουν τις ηγεσιες των συντεχνιών είτε σε παγκύπρια κλίμακα είτε σε κλαδικο η εργοστασιακο επίπεδο, στον αγώνα με την θέληση τους η παρα την θέληση τους.

Παρα το γεγονος ότι δεν έμεινε άλλη εκλογη στους εργαζομένους σχετικα με τον φόρο εισοδήματος απο το να διεκδικήσουν δυναμικα τα δίκαια αιτήματα τους, εντούτοις οι ηγεσίες των συνδικαλιστικων οργανώσεων μένοντας προσηλωμένες στις θεωρίες τους για την Εργατικην Ειρήνη προσπάθησαν να μειώσουν την σημασία των μέτρων. Πρώτα η προβολη που έγινε για την δίωρη, ιδιαίτερα απο την ΠΕΟ ήταν ελάχιστη. Το ίδιο έγινε και με την ημέρα της κινητοποίησης στην οποίαν επεδίωξαν μια μικρή προσέλευση εργαζομένων, αφήνοντας την εκδήλωση να τελειώσει με ένα εντελως παθητικο κλίμα.

Το γεγονος ότι οι ηγεσίες των συντεχνιων προχώρησαν με μισή καρδιά στην πραγματοποίηση της δίωρης στάσης αποδεικνύεται με την ευκολία με την οποία ακύρωσαν την κλιμάκωση του αγώνα.

Η τροποποίηση του νόμου περι φόρου εισοδήματος καθυστερει από τις αρχες του '83. Από τότε οι συνδικαλιστικες οργανώσεις έχουν πάρη μια σειρα απο υποσχέσεις απο την κυβέρνηση, έχουν υποχωρήσει σε βασικα αιτήματα όπως η τιμαριθμοποίηση των φορολογικών συντελεστών και των φορολογικων εκπτώσεων τα δε τελευταία κοινα αιτήματα που υπέβαλαν είναι πολυ μετριοπαθη και δεν θα έπρεπε να είναι διαπραγματευσιμα. Έτσι μια νέα υπόσχεση για συζήτηση του θέματος με την κυβέρνηση που εξυπακούη νέες υποχωρήσεις απο τα αιτήματα των εργαζομένων δεν θα ήταν καθόλου ικανοποιητικος λόγος για να σταματήσει η κλιμάκωση του αγώνα.

Η δίωρη στάση παρα την μορφη που πήρε έκαμε κυβέρνηση και βιομήχανους να πανικοβληθουν, να φωνάζουν και να βρίζουν με δηλώσεις τους στον τύπο. Ξέροντας όμως την αχίλεια πτέρνα του εργατικου κινήματος στην Κύπρο, δηλαδη τις ηγεσίες των συνδικαλιστικων οργανώσεων, κατάφεραν με ψευτουποσχέσεις να σπάσουν την κλιμάκωση του αγώνα.

Ήδη απο πληροφορίες που καθημερινου τύπου για τις οποίες δεν έχουμε κανένα λόγο να αμφιβάλλουμε, η κυβέρνηση αποφάσισε να προσφέρει ορισμένες ελαφρύνσεις με την προϋπόθεση ότι δεν θ' αποκλειστουν νέες έμμεσες, φορολογίες. Δηλαδη η κυβέρνηση προκειμένου να σταματήση τον αγώνα των εργαζομένων και να σπάσει το αγωνιστικό τους φρόνημα χρησιμοποιώντας τις ηγεσίες των συντεχνειών υπόσχεται στους εργαζόμενους κάποιες ελαφρύνσεις εξασφαλίζοντας παράλληλα ότι θα πάρει πίσω αυτα που θα χάσει με έμμεσες φορολογίες που όπως γνωρίζουμε πλήττουν κύρια τους εργαζόμενους.

Πέρα απ' αύτα οι πληροφορίες του καθημερινου τυπου λένε ότι η κυβέρνηση απορρίπτει ασυζήτητη το αίτημα για αναδρομικη ισχη της αναθεώρησης της νομοθεσίας απο 1/1/84 και επιμένει στν εφαρμογη της απο 1/1/85.

Δεν χωρει καμμιά αμφιβολία ότι οι ηγεσίες των συντεχνιων μπροστά στην ανικανότητα του καπιταλιστικού κράτους να λύσει τα οικονομικα του προβλήματα είναι διατεθειμένες να ξεπουλήσουν τα δίκαια αιτήματα των εργαζομένων σχετικα με τον φόρο εισοδήματος προσπαθώντας να διασφαλίσουν έτσι την ομαλην λειτουργία του.

Μέσα στην κρίση του Κυπριακού Καπιταλισμου θα γίνεται ολοένα και πιο δύσκολο γι' αυτους να παίρνουν ανενόχλητοι αποφάσεις ενάντια στη θέληση της εργατικης τάξης.

Είναι καθήκον όλων των εργατών και ιδιαίτερα των πιο συνηδειτοποιημένων μελών της εργατικης τάξης να δυναμώσουν τις κλαδικες και εργοστασιακες επιτροπες, να αυξήσουν την συμμετοχη τους στην λήψη των αποφάσεων και να εξασκήσουν ένα αποφασιστικο έλεγχο στις ενέργειες της ηγεσίας.

Δημήτρης

Ξεπούλημα η συμφωνία στις Τράπεζες

Ένα απο τα πιο καυτα προβλήματα που αντιμετωπίζει η τάξη των τραπεζοϋπαλλήλων σήμερα, είναι το χρόνιο πρόβλημα των υπερωριων, που είναι άμεσα συνδεδεμένο με τον φόρτο δουλειας και τις εξουθενωτικες συνθήκες εργασίας.

Οι Τραπεζοϋπάλληλοι για χρόνια τώρα διαμαρτύρονται και η συνδικαλιστικη τους οργάνωση, η ΕΤΥΚ, διαπραγματεύεται με τους τραπεζίτες για να δοθει κάποια λύση στο πρόβλημα.

Η ΕΤΥΚ «πέτυχε» σ' αυτες τις διαπραγματεύσεις την αναγνώριση, από τις τράπεζες, της ανάγκης να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα, «πέτυχε» παρα πολλες υποσχέσεις για οριστική λύση αλλα «φυσικα έπρεπε να δώσουν λίγη πίστωση χρόνου».

Οι τραπεζοϋπαλλήλοι δίνουν για χρόνια τώρα, πίστωση χρόνου στις τράπεζες που φένεται ξεχνουν την ύπαρξη τέτοιου προβλήματος αφου δεν δείχνουν την παραμικρη διάθεση να τηρήσουν τις υποσχέσεις τους. Και πέρα απ' αυτο είδαμε τις δυο μεγαλύτερες τράπεζες, πριν απο μερικους μήνες ν' απολύουν προσωπικο απο εξαρτημένες εταιρείες τους σαν πλεωνάζων.

Όταν η ΕΤΥΚ προσπάθησε να σταματήσει αυτες τις αισχρες ενέργειες των Τραπεζιτων (στην περίπτωση της Τράπεζας Κύπρου) αυτοι ζήτησαν την διαγραφη της ΕΤΥΚ απο τον έφορο συντεχνιων γιατι η εγγραφη μέρους των υπαλλήλων της σαν μέλη της ΕΤΥΚ ήταν, δήθεν αντικαταστατικη.

Όλα αυτα όμως είχαν σαν αποτέλεσμα την κινητοποίηση της βάσης των τραπεζοϋπαλλήλων και την αγανάκτηση τους για την συνεχή εκμετάλλευση τους από τους εργοδότες τους.

Στη 10η Συνδιάσκεψη της ΕΤΥΚ που έγινε στις 13/5 φάνηκε έντονα η διάθεση της βάσης για εξεύρεση πραγματικης λύσης στο καυτο αυτο πρόβλημα. Πάρθηκε η απόφαση λήψης μέτρων απο 1/6 με πρώτο, τον τερματισμο οποιασδήποτε υπερωρίας.

Ταυτόχρονα άρχισαν και οι διαπραγματεύσεις μεταξυ ΕΤΥΚ και Τραπεζων με την μεσολάβηση του υπουργείου εργασίας που σαν αποτέλεσμα είχαν την υπογραφη ενος μνημονίου το οποίον δεν δίνει καμιαν ουσιαστικη λύση στο πρόβλημα.

Η ηγεσία των ΕΤΥΚ, παρά την αντίδραση των μελων και την αγανάκτηση τους για την υπογραφη μιας τέτοιας συμφωνίας προσπαθει να πείσει τα μέλη της ότι το μνημόνιο ήταν το καλύτερο που μπορούσε να γίνει.

Τα απλα μέλη της ΕΤΥΚ όμως είναι σε θέση να αντιληφθούν ότι το μνημόνιο δεσμεύει την ΕΤΥΚ και όχι τις Τράπεζες: Είναι σε θέση να αντιληφθουν ότι οι Τράπεζες κατάφεραν να πάρουν κι άλλη πίστωση χρόνου που η πείρα τόσων χρόνων έδειξε ότι καμια τράπεζα μέχρι σήμερα δεν σεβάστηκε. Εξ άλλου η διορία τους τέλειωσε στις 30/6 και καμια τράπεζα δεν προσέλαβε ακόμα κανένα υπάλληλο.

«Έκτακτες» περιπτώσεις

Με την πρόσφατη συμφωνία έχουν καθοριστει σαν «έκτακτες» μια σειρα απο περιπτώσεις για τις οποίες οι υπάλληλοι θα καλούνται να εργαστουν υπερωρία. Αυτες είναι:

α) μετα απο αργία.

β) απρόβλεπτη απουσία προσωπικού σε τμήμα η υποκατάστημα με λιγότερο απο 10 υπαλλήλους.

γ) βλάβη μηχανικου εξοπλησμου.

δ) αθρόα προσέλευση πελατων σε απρόβλεπτο χρόνο κτλ.

Το μόνο τελικα που δεν εμπίπτει στις έκτακτες περιπτώσεις είναι η συσσωρευμένη δουλεια ενω δυο τράπεζες που δήλωσαν ότι έχουν πρόβλημα θα προσλάβουν υπαλλήλους.

Τ' απλα μέλη τις ΕΤΥΚ ξέρουν πολυ καλα ότι οι έκτακτες περιπτώσεις που αναφέρονται στο μνημόνιο αφήνουν περιθώρια παρερμηνίας και κατεπέκταση δίνουν το δικαίωμα στις Τράπεζες να απασχολούν το προσωπικο τους υπερωριακα σχεδον σε καθημερινη βάση.

Ξέρουν τα μέλη της ΕΤΥΚ ότι οι αργίες θα υπάρχουν ότι καθημερινα απουσιάζουν κάποιοι υπάλληλοι λογω αρρώστειας, λόγω στρατου, λόγω εξετάσεων για να μην αναφέρουμε ότι κάποιος μεγάλος αριθμος υπαλλήλων θα λείπει ολόχρονα λόγω ετήσιων αδειων.

Ξέρουν τα μέλη της ΕΤΥΚ, ότι η αθρόα προσέλευση πελατών είναι συνηθισμένο φαινόμενο στις τράπεζες και η κάθε μια απο αυτες τις περιπτώσεις μπορει να θεωρηθει απο την εργοδοσία σαν απρόβλεπτη.

Αναφέρεται στο μνημόνιο ότι οι τράπεζες θα κλείουν για το κοινο στις 12.00 μ.μ. ακριβως μα όλοι ξέρουν ότι οι τράπεζες για χρόνια τώρα μπορει να κλείνουν στις 12.00 εντούτοις όμως για την εξυπηρέτηση των πελατων που είναι ήδη μέσα στην τράπεζα καθως και για την δουλεια που συσσωρεύεται οι υπάλληλοι υποχρεώνονται να δουλεύουν υπερωριακα.

Δύναμη στις κλαδικες

Δικαιολογημένα τα μέλη της ΕΤΥΚ διερωτούνται ποια απο τα μέλη της Γενικης Γραμματείας είναι υπεύθυνα γι' αυτην την συμφωνία που δεν είναι τίποτε άλλο απο ένα ξεπούλημα σε βάρος των υπαλλήλων και επιτέλους ποια συμφέροντα εξυπηρετουν αυτοι οι ηγέτες: Των τραπεζοϋπαλλήλων ή μήπως των Τραπεζιτων;

Είναι καθήκον των πιο ταξικά συνειδητοποιημένων στελεχών της ΕΤΥΚ να αποκαλύψουν στα απλα μέλη τα όργανα των τραπεζων σ' αυτα τα ηγετικα πόστα. Τα συνειδητοποιημένα στελέχη μαζι με τα πιο προχωρημένα μέλη της ΕΤΥΚ θα πρέπει να αγωνιστουν δυναμικα για εξυγειάνση της ΕΤΥΚ. Θα πρέπει να αγωνιστουν για να δυναμώσουν οι Κλαδικες Επιτροπες και να γίνουν τα πιο σημαντικα σώματα της ΕΤΥΚ γιατί αυτες οι Επιτροπες είναι το μάτι και το νεύρο της συντεχνίας στο χώρο δουλειας. Θα πρέπει να πιέσουν την ηγεσία για ένα πρόγραμμα που να δίνει ριζικη λύση στα προβλήματα.

Ένα τέτοιο πρόγραμμα πρέπει να περιλαμβάνει τερματισμο όλων των υπερωριων και μείωση των ωρων εργασίας, αιτήματα τα οποία θα γίνουν κατορθωτα μόνο με την πρόσληψη σημαντικου αριθμου νέων υπαλλήλων.

Η πρόσληψη του αναγκαίου προσωπικου θα συμβάλει στην ανακούφηση των τραπεζοϋπαλλήλων από τον υπερβολικο φόρτο δουλειας και θα τους δώσει πιο ανθρώπινες συνθήκες εργασίας.

Τέλος, οι τραπεζοϋπάλληλοι σαν ένα σημαντικο μέρος της εργατοϋπαλληλικης τάξης έχουν την υποχρέωση να πρωτοστατήσουν σ' ένα αγώνα για την μείωση των ωρων εργασίας τραβώντας μαζί τους και την υπόλοιπη εργατική Τάξη, απαμβλύνοντας έτσι την αυξανόμενη ανεργία.

Τραπεζοϋπάλληλος

Το πραξικόπημα του Ιούλη — 8 μέρες

Τον Ιούνη του 1974 ο Μακάριος έστελλε μια μοιραία επιστολή στον τότε Πρόεδρο της Ελλάδας στρατηγό Γκιζίκη: μέσα απο την προσεγμένη φρασεολογία αυτης της επιστολης ζητούσε απο την Ελληνικη χούντα να μαζέψει τους αποθρασυμμένους αξιωματικους-της που υπηρετούσαν στην Κυπριακη εθνοφρουρα και να φύγει απο την Κύπρο. Έρριχνε στην ουσία το γάντι στην χούντα κορυφώνοντας έτσι μια σύγκρουση που κράτησε για χρόνια στο παρασκήνιο και που εξελισσόταν σε εμφύλιο πόλεμο, σχεδον, στην Κύπρο.

Αυτη η κίνηση του Μακάριου έγινε σε μια περίοδο που είχε κάθε δυνατότητα να πετύχει. Η ένοπλη δράση της ΕΟΚΑ Β βρισκόταν σε παρακμή, ο Κυπριακος λαος ήταν σχεδον στο σύνολο-του αγαναχτησμένος με την στρατιωτικη κυβέρνηση της Αθήνας, και η Ελληνικη χούντα ήταν πιο απομονωμένη παρα ποτε. Απο την εξέγερση του Πολυτεχνείου και μετά, η κατάρρευση-της ήταν θέμα χρόνου. Η επιστολη του Μακάριου έγινε δεχτη με ανακούφιση από τις μάζες του Κυπριακού λαού, γιατί με την αποχώρηση των Ελλήνων αξιωματικων η ΕΟΚΑ Β θα έχανε την μοναδικη πηγη υποστήριξης στο νησι.

Ωστόσο ανάμεσα στα στελέχη του αντιχουντικου αγώνα επικρατούσε κάποια ανησυχία. Σε μια σύσκεψη στις δώδεκα του Ιούλη το θέμα μπήκε συγκεκριμένα: «Οι καλαμαράδες αυτη τη στιγμη μετρουν τις αντιδράσεις μας. Αν το Σαββατοκυρίακο (13 και 14 του Ιούλη) δεν έχουμε διαδηλώσεις των εκατο χιλιάδων θ' ακολουθήσει πραξικόπημα»[1]. Πιο διαδεδομένη ήταν η άποψη που κυκλοφορούσε στα καφενεία και στις συχνές πολιτικες συζητήσεις που γινόντουσαν σε κάθε σπίτι, σε κάθε συνάντηση: ότι θάπρεπε να συλληφθούν οι αξιωματικοι χωρις καμμια καθυστέρηση και να σταλουν χωρις άλλη διαδικασία στην Ελλάδα.

Αυτοι που είχαν τη δυνατότητα να κάμουν κάτι είχαν διαφορετικη γνώμη. Η άποψη του Μακαριου ήταν ότι ήταν αδύνατη οποιαδήποτε κίνηση για πραξικόπημα. Απο τη μια η επιτυχία-του θάταν αμφίβολη. Απο την άλλη βασιζόταν στον «πατριωτισμό» των Ελλήνων αξιωματικων που δεν θα τους άφηνε να κάμουν κάτι που αναπόφευκτα θα προκαλούσε την Τουρκικη εισβολη. Πίστευε πως η δολοφονία του ίδιου και άλλων πολιτικων προσωπικοτήτων ήταν το πιο πιθανο μέτρο αντίδρασης της χούντας.

Αυτη δεν ήταν η συνηθισμένη στάση του Μακάριου. Δυο φορες στο παρελθον, το 1972 και το 1973, εμπόδισε την εκδήλωση πραξικοπήματος με μεγαλειώδεις λαϊκες κινητοποιήσεις στη Λευκωσία. Αυτη τη φορα αισθανόταν πως βρισκόταν στην επίθεση, πως η Ελληνικη χούντα ήταν πολυ εξασθενημένη για ν' αποτολμήσει δραστικα μέτρα εναντίον-του. Έτσι προτίμησε ν' αποφύγει λαϊκες κινητοποιήσεις που θα τόνιζαν για άλλη μια φορα την εξάρτησή-του απο την υποστήριξη της αριστερας. Και ο Μακάριος έκαμνε ότι μπορούσε για να παρουσιάσει τη σύγκρουση-του με τη χούντα σαν εσωτερικη υπόθεση της δεξιας: μόλις μερικους μήνες πριν είχε δεχτει με πολλη επισημότητα την επίσκεψη του φιλοβασιλικου Αθανασιάδη-Νόβα και ο ίδιος δήλωνε ότι είναι φιλοβασιλικος.

Το πρωΐ της Δευτέρας οι αξιωματικοι έκαμαν την κίνησή-τους. Βασίστηκαν αποκλειστικα και μόνο στο στοιχείο του αιφνιδιασμου. Σαν στρατιωτικη επιχείρηση το πραξικόπημα ήταν θλιβερα ανοργάνωτο. Η επίθεση στο ΡΙΚ πέτυχε γιατι δεν υπήρχε καμμια απολύτως αντίσταση. Στο προεδρικο τα πράγματα ήταν τόσο συγχισμένα που ο Μακάριος μπόρεσε να φύγει ανενόχλητος την ίδια στιγμη που οι πραξικοπηματίες ανάγγελαν τον θάνατο-του Το πραξικόπημα είχε τα χαρακτηρισικα μας απελπισμένης προσπάθειας, ήταν μια κίνηση απόγνωσης. Η Ελληνικη χούντα ήταν πράγματι πολυ εξασθενημένη — τόσο εξασθενημένη που μια μικρη ήττα της, στα χερια του Μακάριου μπορούσε να προκαλέσει την κατάρρευσή-της. Όπως αργότερα έθεσε το θέμα η «Σιμερινη» το πραξικόπημα ήταν «επάναγκες»: για την επιβίωση της χούντας φυσικα.

Η αντίσταση στο πραξικόπημα πήρε αποσπασματικη μορφη. Ηρωϊκες αντιφασιστικες ομάδες ξεπήδησαν παντου. Οι περισσότερες κατάφεραν μέσα σε ελάχιστο χρόνο να οπλιστουν. Όπου υπήρχε κάποια αντίσταση οι πραξικοπηματίες δυσκολεύονταν να προχωρήσουν. Μέσα στις πρώτες 24 ώρες οι πραξικοπηματίες το μόνο που κατάφεραν ήταν να καταλάβουν τον ραδιοσταθμο και το Προεδρικο μέγαρο. Η επιτυχία του πραξικοπήματος δεν φαινόταν καθόλου βέβαιη. Ξένοι ραδιοσταθμοι άρχισαν να μιλουν για αποτυχία[3]. Ωστόσο η αντίσταση δεν μπόρεσε να συντονιστει. Οι κρατικες δυνάμεις κατάρρευσαν από την πρώτη στιγμη. Το Εφεδρικο, ένα σώμα που δημιουργήθηκε ειδικα για την αντιμετώπιση της ΕΟΚΑΒitικης τρομοκρατίας πιάστηκε κυριολεχτικα στον ύπνο. Η αστυνομία έμεινε γενικα ουδέτερη. Οι διάφορες «μακαριακες» ομάδες ούτε καν εμφανίστηκαν οργανωμένα. Το πρωι της Τρίτης η εικόνα είχε αλλάξει ολότελα. Οι περισσότερες εστίες αντίστασης, απομονομένες μεταξυ-τους αυτοδιαλύθηκαν. Τα λίγα κρούσματα απειθαρχίας μέσα στην εθνοφρουρα που ίσως αποδείχνονταν αποφασιστικης σημασίας καταστάληκαν. Η έλλειψη προετοιμασίας για την αντιμετώπιση πραξικοπήματος έδωσε τους τραγικους καρπους-της[4].

Δυο σημαντικες εξαιρέσεις πρέπει να αναφερτουν. Στο Καϊμακλι, γύρω απο μια ομάδα στελεχων της ΕΔΕΚ, σχηματίστηκε μια σοβαρη δύναμη αντίστασης[5]. Ύστερα απο δυο-τρεις αποτυχημένες απόπειρες των πραξικοπηματιων να καταλάβουν το προάστειο δημιουργήθηκε ένα αδιέξοδο. Οι πραξικοπηματίες δεν τολμούσαν να κάμουν νέα επίθεση, οι αντιστασιακοι δεν είχαν τις δυνάμεις για επιθετικη δραστηριότητα. Τελικα η ομάδα του Καϊμακλιού αποφάσισε να διαλυθεί αφού έκρυψε τον οπλισμό της και προσπάθησε να διατηρήσει κάποια συνοχή με συνδέσμους για να οργανώσει αργότερα κάποια δράση στην παρανομία. Αυτό έγινε το μεσημέρι της Τετάρτης. Τη νύχτα οι πραξικοπηματίες μπήκαν στο προάστειο.

Η δεύτερη εξαίρεση ήταν η Πάφος. Σ' ολόκληρη την επαρχία η δράση της ΕΟΚΑ Β ήταν ελάχιστη. Κάθε κίνηση της Χούντας στην Πάφο αντιμετωπιζόταν με ημι-μαζικές κινητοποιήσεις κάτω από την καθοδήγηση της «Ένωσης Αγωνιστών Πάφου», μιας ιδιόμορφης οργάνωσης που είχε ξεφύγει από την αντικομμουνιστική πορεία των «Ενώσεων Αγωνιστών» στις υπόλοιπες επαρχίες. Έτσι η αντίδραση στο πραξικόπημα ήταν μαζική. Μέσα σε λίγες ώρες στήθηκε ο ραδιοσταθμός της Πάφου, τα στρατόπεδα καταλήφτηκαν από τις οπλισμένες μάζες, οργανώθηκε αντιστασιακό επιτελείο, κύρια από τα στελέχη της Ένωσης Αγωνιστών και της ΕΔΕΚ Πάφου και στάληκε εκστρατευτικό σώμα με προορισμό τη Λευκωσία για κατάπνιξη του πραξικοπήματος.

Ο Μακάριος μετά τη διάσωσή του από το Προεδρικό κατάφυγε στην Πάφο και μετάδωσε από τον αντιστασιακό ραδιοσταθμό μύνημα προς τον Κυπριακό λαό. Ωστόσο την επόμενη μέρα, μετά την αποτυχία της εκστρατείας προς τη Λευκωσία, αποφάσισε πως η αντίσταση ήταν μάταιη, πως θάπρεπε να φύγει από την Κύπρο και να δώσει τη μάχη του στον ΟΗΕ. Η μαζική αντίσταση αυτοδιαλύθηκε και τα βασικά της στελέχη βγήκαν στο βουνό.

Είναι σημαντικό ότι καμμιά σοβαρή μάχη δεν κερδήθηκε από τους πραξικοπηματίες. Η νίκη τους και η ήττα της αντίστασης ήταν αποτέλεσμα της διαμόρφωσης της ψυχολογίας των μαζών από την έλλειψη συντονισμένης και αποφασιστικής δράσης από την αντίσταση. Όπου οι μάζες μπόρεσαν να διακρίνουν κάποια ελπίδα νίκης ενάντια στο πραξικόπημα κινητοποιήθηκαν και πρόσφεραν ηρωϊκά παραδείγματα αγώνα. Αποτραβήχτηκαν μόνο όταν πείστηκαν πως κάθε αντίσταση ήταν μάταιη, μόνο όταν δεν τους προσφέρτηκε καθοδήγηση.

Την Πέμπτη δεν υπήρχε πια αμφιβολία ότι το πραξικόπημα είχε επικρατήσει. Οι οπλισμένοι τραμπούκοι της ΕΟΚΑ Β περιπολούσαν στις πόλεις και τα χωριά για να τρομοκρατήσουν τον κόσμο. Οι Έλληνες αξιωματικοί συλλάμβαναν, βασάνιζαν και φυλάκιζαν αδιάκριτα. Ο «πρόεδρος» Σαμψών συνέχιζε τις γελοίες εμφανίσεις του στην τηλεόραση. Ο κυπριακός λαός αγωνιζόταν μέσα στην απελπισία του να κρατήσει την αξιοπρέπειά του, να δώσει κάποια παθητική μάχη, να πληροφορηθεί από τους ξένους ραδιοσταθμούς, το BBC, την Ντωϋτσε Βελλε, τη Μόσχα, τον Μπαϋράκ. Η πιθανότητα Τουρκικής εισβολής άρχισε να συζητείται πλατειά. Την Παρασκευή δημιουργήθηκε πανικός στους δρόμους της Λευκωσίας από φήμες που έλεγαν πως άρχισε κι όλας η εισβολή.

Ωστόσο οι πλατειές μάζες του Κυπριακού λαού είχαν ανάμικτα αισθήματα μπροστά στον κίνδυνο εισβολής. Η βαναυσότητα του πραξικοπήματος και η βαρβαρότητα της νέας εξουσίας έκαμναν την προοπτική της εισβολής να φαίνεται σχεδόν λύτρωση. Μόνο όταν η φρίκη του πολέμου έγινε πραγματικότητα μπόρεσαν οι μάζες να συνειδητοποιήσουν το τερατώδες μέγεθος της καταστροφής. Και τότε το μίσος τους στράφηκε διπλά ενάντια στους πραξικοπηματίες.

Όταν άρχισε η εισβολή το πρωϊνό του Σαββάτου οι Έλληνες αξιωματικοί και οι μαριονέττες τους στη νέα «Κυβέρνηση» δεν πήραν χαπάρι. Οι ακτές της Κερύνειας συνταράζονταν από τις κανονιές και οι Λευκωσιάτες έβλεπαν τα Τουρκικά αεροπλάνα να ρίχνουν εκατοντάδες αλεξίπτωτιστές ενώ το ραδιόφωνο απτόητο συνέχιζε την συνηθισμένη πρωϊνή εκπομπή του. Ο στρατός ήταν απασχολημένος με το κυνηγητό των αντιστασιακών. Κι όταν τελικά αποφάσισαν να καλέσουν επιστράτευση το μόνο που κατάφεραν ήταν να δημιουργήσουν χάος παντού.

Ο Κυπριακός λαός δεν είχε καμμιά διάθεση να πολεμήσει για τον Σαμψών και το συνάφι του. Αυτό ενισχύθηκε από τις αλαζονικές εκκλήσεις για κατάταξη στο στρατό από τους ίδιους ανθρώπους που μέχρι την προηγουμένη προσπαθούσαν να σπείρουν τον τρόμο. Ακόμα, η ηλίθια ταχτική επιθέσεων ενάντια σε τουρκικά χωριά αντί για αντιμετώπιση της εισβολής δεν έπειθε κανένα.

Στο μεταξύ κατάρρευσε η χούντα στην Αθήνα και επέστρεφε ο Καραμανλής. Μόλις έγινε η εκεχειρία στην Κύπρο ο Σαμψών σε μια παράλληλη κίνηση παράδωσε την προεδρία στον Κληρίδη. Όμως η

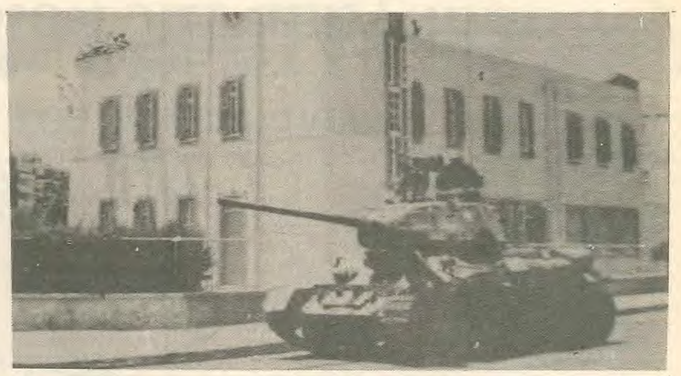

κατάσταση άλλαξε και πάλι ριζικά στο νησί. Η ΕΟΚΑ Β έχασε πια το ηθικό της, οι μάζες άρχισαν να παίρνουν την πρωτοβουλία. Άρχισε για καλά μια νέα περίοδος μαζικού αγώνα: του αγώνα για την επιστροφή του Μακάριου. Ενός αγώνα που συγκέντρωνε όλες τις επιθυμίες του λαού σ' ένα και μόνο σύνθημα: να επιστρέψει ο Μακάριος. Σ' αυτό τον αγώνα οι Κυπριακές μάζες έδειξαν αξιοθαύμαστη ικανότητα οργάνωσης, απεριόριστο ηρωϊσμό. Κι όταν κέρδισαν αυτό τον αγώνα ανακάλυψαν πως η επιστροφή του Μακάριου δεν ήταν αρκετή για να λύσει τα προβλήματα που δημιουργήθηκαν. Για άλλη μια φορά η έλλειψη τολμηρής και υπεύθυνης καθοδήγησης έφερε τις μάζες μπροστά στα αδιέξοδα που αντιμετωπίζουν ακόμα...

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

1. Α. Πάλμας στο αχτίβ στελεχών της ΕΔΕΚ Λευκωσίας, 12.7.1974
2. Αυτό οδήγησε αργότερα στις φήμες ότι οι πραξικοπηματίες άφησαν τον Μακάριο να φύγει. Κάτι τέτοιο είναι πολύ παρατραβημένο. Η επιβίωση του Μακαρίου περίπλεξε γι' αυτούς τα πράγματα σε τέτοιο βαθμό που παρ' ολίγο να τους κοστίσει την αποτυχία του πραξικοπήματος.
3. Το βράδυ της Δευτέρας η «Ντώϋτσε Βελλε» έλεγε πως οι Συνταγματάρχες «έσπασαν τα μούτρα τους».
4. Είναι χαραχτηριστικό της έλλειψης προετοιμασίας το γεγονός ότι όταν γνωστός Κύπριος αξιωματικός της εθνοφρουράς που σκοτώθηκε στη δεύτερη φάση της εισβολής ζήτησε από τους υπεύθυνους ασφαλείας του κράτους αντιαρματικά για να κάμει αντιπραξικόπημα πήρε την απάντηση πως μόνο ελαφρά αυτόματα υπήρχαν στη διάθεσή τους.
5. Στην ομάδα της ΕΔΕΚ υπήρχαν αγωνιστές όπως είχαν αγωνιστεί ο Δώρος Λοΐζου, ο Άγις Χριστοφίδης, ο Άντρος Κυριακίδης και άλλοι.

Η πιο κάτω ανακοίνωση της Α.Π. δώθηκε για δημοσίευση σ' όλες τις εφημερίδες στις 11/7/84

Να μετατρέψουμε τις πορείες σε ταξικό κάλεσμα στους Τ/Κ

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΚΥΠΡΟΥ
ΕΔΕΚ – ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΤΕΡΥΓΑ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Καλούμε όλα τα μέλη και φίλους του κόμματος όπως και κάθε εργαζόμενο και νεολαίο να δώσουν αγωνιστικα το παρον τους στις δυο πορείες που οργανώνει το κόμμα κατά μήκος της διαχωριστικης γραμμης.

Με τη συμμετοχή μας πρέπει να μετατρέψουμε τις πορείες σε ταξικό κάλεσμα απέναντι στους Τ/Κύπριους εργαζόμενους, για κοινό αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό και ενάντια στις δυο αστικες τάξεις της Κύπρου (Ε/Κυπριακη και Τ/Κυπριακη), που τα συγκρουόμενα συμφέροντα τους πρώτα οδήγησαν στις διακοινοτικες διαμάχες και έδωσαν την ευκαιρία στα Τουρκικα ιμπεριαλιστικα στρατεύματα για εισβολη και εδραίωση της διχοτόμησης και για δέκα χρόνια τώρα, αυτα τα ίδια συμφέροντα δεν αφήνουν κανένα περιθώριο συνεννόησης και ενοποίησης της Κύπρου.

Πρέπει οι πορείες να γίνουν αφετηρία για απευθείας συνεννόηση μεταξυ των εργαζομένων των δυο κοινοτήτων, με αντικατάσταση των ήδη νεκρών συνομιλιών μεταξυ των αστων, με συνομιλίες μεταξυ των αριστερων κομμάτων και οργανώσεων της εργατικης τάξης.

Η Αριστερή Πτέρυγα στη βάση των πιο πάνω συμμετέχει στις πορείες, παρά την άρνηση της οργανωτικης επιτροπης για συμμετοχη μας που να συνοδεύεται με πανω που να αναγράφει το σύνθημα «ΚΟΙΝΟ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ – ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ Ε/Κ ΚΑΙ Τ/Κ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ».

Λευκωσία, 11-7-84

ΔΙΕΘΝΗ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΩΝ 84

Αντανάκλαση της κρίσης στην ΕΟΚ

Οι ευρωεκλογες του Ιούνη δίχως άλλο σημάδεψαν την πορεία του ευρωπαϊκού εργατικού κινήματος ή τουλάχιστον τες διαθέσεις του απέναντι στην Ευρωπαϊκη Οικονομικη Κοινότητα – σε μια περίοδο φανερής όξυνσης της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης που το καπιταλιστικο σύστημα δε μπορει πια να αναπτύξει παραπέρα τες παραγωγικες δυνάμεις. Έτσι είναι σημαντικο, πίσω απο τους αριθμους και τα ποσοστα, να μπορέσουμε να διακρίνουμε το σημερινο συσχετισμο δυνάμεων και την πορεία της ταξικης σύγκρουσης στους κόλπους της Ε.Ο.Κ. και της ευρώπης.

Μπορει το 1984 να είναι έτος οικονομικης «ανάκαμψης», μια ανάκαμψη όμως αναιμικης που τελικα δεν θα καταφέρει να δώσει οξυγόνο στον καπιταλισμο που αργοπεθαίνει. Στην Ευρώπη αυτο τουλάχιστο δείχνουν οι ολοένα και αυξανόμενες κινητοποιήσεις της εργατικης τάξης. Στη Βρεττανία σήμερα και στη Δ. Γερμανία μέχρι χθες ξέσπασαν τεράστιες απεργίες ενάντια στα σκληρα μέτρα των αστικων κυβερνήσεων της Θάτσιερ και του Κολ, ενάντια στο κλείσιμο των εργοστασίων και τες μαζικες απολύσεις. Στην Ιταλία, Βέλγιο, Γαλλία – χώρες κι αυτες της ΕΟΚ – είχαμε πρόσφατα μεγάλες απεργιακες κινητοποιήσεις. Στην Ελλάδα οι απεργίες αποτελούν τώρα καθημερινο φαινόμενο.

Η κρίση μαστίζει ολόκληρη την Κοινότητα, που απο τη διεξαγωγη των πρώτων εκλογων για το ευρωπαϊκο κοινοβούλιο το 1979, όχι μόνο δεν έλυσε κανένα πρόβλημα αλλα αντίθετα εντάθηκαν τα προβλήματα του χαμηλου ρυθμου οικονομικης ανάπτυξης, της ανεργίας (12,5 εκατ. στην ΕΟΚ) και του πληθωρισμου, σ' όλες σχεδον τες χώρες μέλη.

Η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ

Είναι μέσα σε τέτοιες συνθήκες που οι λαοι των κρατων μελων της ΕΟΚ καλέστηκαν να εκλέξουν τους βουλευτες του ευρωπαϊκου κοινοβουλίου. Δεδομένης όμως της αδυναμίας της ΕΟΚ να επηρέασει την πολιτικη σκηνή της Ευρώπης, η εκλογικη αναμέτρηση πήρε σχεδον σ' όλες τες χώρες το χαρακτήρα εσωτερικης πολιτικης διαμάχης. Κι αυτο όχι τυχαία αφου ήταν αδύνατο για τα διάφορα πολιτικα κόμματα να κεντρίσουν το πεσμένο ενδιαφέρον των μαζων για τα προβλήματα μιας οικονομικης συμμαχίας που τίποτα δεν τους έχει προσφέρει εκτος απο τα γνωστα καπιταλιστικα αγαθα της ανεργίας και της ακρίβειας.

Η τάση αυτη ενισχύθηκε κυρίως απο τα αντιπολιτευόμενα κόμματα που επεδίωξαν η αναμέτρηση να γίνει ένα είδος δημοψηφίσματος πάνω στο κυβερνητικο έργο είτε «εφ' όλης της ύλης» όπως έγινε στην Ελλάδα και Γαλλία ή σε ειδικα θέματα όπως το θέμα της ανάπτυξης των πυραύλων «Κρουζ» όπως έγινε στην Ολλανδία.

Τελικα το ποσοστο συμμετοχης στε εκλογες δεν ξεπέρασε το 60% κατα μέσο όρο — με το Λουξεμβούργο να παρουσιάζει το ψηλότερο με 88.8% και τη Μ. Βρεττανία το χαμηλότερο με 31% — ένα ποσοστο που οπωσδήποτε αναμενόταν απο τες ενδιαφερόμενες κυβερνήσεις.

Τα κύρια χαρακτηριστικα αποτελέσματα είναι η μείωση της εκλογικης δύναμης των περισσοτέρων κυβερνητικων κομμάτων, η αντιπροσώπευση για πρώτη φορα στο ευρωκοινοβούλιο της ακροδεξιας και των Πρασίνων και οι σε μερικες περιπτώσεις μετακινήσεις των ψηφοφόρων κατα μεγάλα ποσοστα!

Οπωσδήποτε η φθορα που παρουσίασαν τα κυβερνητικα κόμματα — Συντηρητικο Μ. Βρεττανίας, Σοσιαλιστικο — Κομμουνιστικο Γαλλίας, ΠΑΣΟΚ, Χριστιανικο Βελγίου κ.λ.π. — οφείλεται στην πίεση των εσωτερικων προβλημάτων της κάθε χώρας, αλλα θάταν λάθος να απομονώσουμε τα προβλήματα αυτα απο τα γενικότερα της ΕΟΚ και κατ' επέκταση της Ευρώπης. Δεν είναι δηλαδη φαινόμενα δικα τους αλλα του ευρωπαϊκου και του παγκοσμίου καπιταλισμου.

Το γεγονος ότι έχασαν ψήφους σε ορισμένες χώρες τα συντηρητικα δεξια κόμματα και σε άλλες τα σοσιαλιστικα και κομμουνιστικα δεν δείχνει ίποτε άλλο απο την αμφισβήτηση και τον προβληματισμο των μαζων. Η άνοδος των Πρασίνων (Δ. Γερμανία, Βέλγιο, Ολλανδία) και της ακροδεξιας (Γαλλία) δεν επιβεβαιώνει καθόλου την ικανότητα αυτων των κομμάτων αλλα ακριβως εκφράζει τα αδιέξοδα της καπιταλιστικης κρίσης και την αδυναμία του σημερινου παραδοσιακου υποκειμενικου παράγοντα.

Η περίπτωση του κυβερνητικου συνασπισμου σοσιαλιστών — κομμουνιστών στη Γαλλία είναι ενδεικτικη. Η μείωση των ποσοστων και των δυο κομμάτων (20% πήρε το σοσιαλιστικο και 11% το κομμουνιστικο) αποτελει σίγουρα προειδοποίηση για την κυβέρνηση της αριστερας και τη ρεφορμιστικη πολιτικη της.

Αλλα και στην αντίπερα όχθη στη Μ. Βρεττανία, η ήττα του συντηρητικου κόμματος και η νίκη των εργατικων (αύξησαν τη δύναμη τους κατα 9%) αποτελει χαστούκι για την σκληρη αντιεργατικη πολιτικη της Θάτσερ.

Στη Δ. Γερμανία τες συνέπειες της κυβερνητικης πολιτικης πλήρωσαν οι Φιλελεύθεροι του Γκένσερ, συγκεντρώνοντας μόνο το 4,8% των ψήφων μένοντας ταυτόχρονα έξω απο το ευρωκοινοβούλιο.

Ελλάδα

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ οι εκλογές πήραν το χαρακτήρα εθνικων εκλογων και αποτέλεσαν πραγματικο δημοψήφισμα για την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και την πορεία της αλλαγης γενικότερα. Η άνοδος της συνειδητότητας της εργατικης τάξης και η ένταση της ταξικης πάλης τα τελευταία διόμισυ χρόνια της διακυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, σκλήρυναν τη στάση της αστικης τάξης που είδε φοβισμένη αυτη την τεράστια δύναμη του εργατικου κινήματος να την απειλει. Έτσι οι ευρωεκλογες ήταν η ευκαιρία που πάνω της η Νέα Δημοκρατία στήριξε όλες της τες ελπίδες για ανασύνταξη των δυνάμεων της και επάνοδο στην εξουσία.

Ο σκληρος χαρακτήρας της αναμέτρησης ανάμεσα στο εργατικο κίνημα και τα κόμματα της αριστερας απο τη μια και τες δυνάμεις της αντίδρασης, τους βιομήχανους και τα αστικα κόμματα απο την άλλη, αντανακλάστηκε σε μια προεκλογικη εκστρατεία τόσο έντονη που ήταν μοναδικη σ' όλες τες χώρες της ΕΟΚ — ένα ακόμα σημάδι του επιπέδου της ταξικης σύγκρουσης στην Ελλάδα.

Κάτω απ' αυτες τες συνθήκες χωρις αμφιβολία τα αποτελέσματα των εκλογων ήταν νίκη για το εργατικο κίνημα της Ελλάδας. Μπορει το ΠΑΣΟΚ να περίμενε ψηλότερο ποσοστο απο το 41,6% αλλα είχαι σημαντικο το ότι η Ν.Δ. είχε ασήμαντα ωφέλη, όταν μάλιστα οι προσδοκίες της ήταν να ξεπεράσει το ΠΑΣΟΚ. Πρόσθετα δεν πρέπει να μας ξεφεύγει το γεγονος ότι τα κόμματα της αριστερας (ΠΑΣΟΚ—ΚΚΕ—ΚΚΕ εσ.) συγκέντρωσαν 56,3% των ψήφων, ενδεικτικο της θέλησης του, εργατικου κινήματος να προχωρήσει ο σοσιαλιστικος μετασχηματισμος της κοινωνίας.

Όσον αφορα τες απώλειες του ΠΑΣΟΚ (6,4%) αυτες είναι αποτέλεσμα της διστακτικότητας του να προχωρήσει ξεκάθαρα στην εφαρμογη ενος σοσιαλιστικου προγράμματος μακρια απο σοσιαλδημοκρατικες παρεκλήσεις, στηριζόμενο στη δύναμη της εργατικης τάξης που για μια ακόμα φορα το εμπιστεύτηκε. Είναι σήμερα αναγκαία η εφαρμογη ενος ενιαίου σοσιαλιστικου προγράμματος πάλης (και όχι «δημοκρατικων μεταρρυθμίσεων» όπως προτείνει το Κ.Κ.Ε.) όλων των αριστερων δυνάμεων σαν η μοναδικη εγγύηση για το κτύπημα του καπιταλισμου μέχρι την αντικατάσταση του, όχι μόνο στην Ελλάδα μα και σ' όλη την Ευρώπη.

Κρίση της κοινότητας

Όπως είπαμε και πιο πάνω, οι ευρωεκλογες σημάδεψαν το πεσμένο ενδιαφέρον των μαζων της Ευρώπης για το σημερινο θεσμο της ΕΟΚ. Το βασικο συμπέρασμα είναι ότι η ιδέα της ενωμένης καπιταλιστικης ευρώπης έχει χρεωκοπήσει και καταρρεύσει.

Η κρίση του καπιταλισμου που ξέσπασε το 74 έχει ξαναφέρει στην επιφάνεια την ένταση των εθνικων ανταγωνισμων — που υπήρχαν και στην περίοδο της μεταπολεμικης ανάπτυξης αλλα οπωσδήποτε αμβλυμένοι — επιβεβαιώνοντας για μια ακόμα φορα την ανικανότητα του καπιταλισμου να συνενώσει και να σχεδιάσει την παραγωγη σε παγκόσμια κλίμακα. Αυτη η εντεινόμενη κρίση κάνει ολοένα και πιο επισφαλη τη συνοχη της ΕΟΚ. Τον τελευταίο καιρο είναι αδύνατο να τα «βρουν» στες συναντήσεις τους οι «10». Γιατι αυτο που επέτρεψε στην ΕΟΚ να υπάρξει και να ζήσει τόσα χρόνια ήταν η επέκταση τόσο της δικης της αγορας όσο και της παγκόσμιας. Τώρα όμως αυτη η βασικη προϋπόθεση εξανεμίζεται, γι' αυτο κάθε κεφάλαιο θα αναζητήσει την εξασφάλιση της δικης του εθνικης αγορας εντείνοντας τον ανταγωνισμο. Έτσι τα κράτη μέλη άρχισαν να στρέφονται στη μεμονωμένη δράση αναπτύσσοντας ξεχωριστα εθνικα μέτρα το καθένα. Μέσα σε τέτοιες συνθήκες συναγωνισμου που δημιουργούνται μ' αυτο τον τρόπο, είναι εντελως αδύνατο να επιβιώσουν τα κράτη με ανίσχυρες οικονομικες δομες.

Η ΕΟΚ λοιπον είναι σε πλήρες αδιέξοδο, λόγω ακριβως της λειτουργίας των νόμων του καπιταλισμου! Το καπιταλιστικο σύστημα δεν μπορει να ξεπεράσει τες ανισότητες ανάμεσα στην ανάπτυξη των διαφόρων κρατων — αυτο είναι δουλεια του Σοσιαλισμου. Έτσι αναπόφευκτα μέσα απο την κρίση και την ένταση της ανεργίας η Ευρώπη θα μπει στην προοπτικη της σοσιαλιστικης επανάστασης. Οι σημερινοι αγώνες του ευρωπαϊκου προλεταριάτου δείχνουν τη διάθεση του να ξεμπερδέψει με την ΕΟΚ των μονοπωλίων και με την καπιταλιστικη Ευρώπη και να οικοδομήσει τη Σοσιαλιστικη Ευρώπη.

Γ. Καψης

Το κύριο σύνθημα της εφημερίδας «Ξεκίνημα» της Μαρξιστικης τάσης του ΠΑΣΟΚ, στις τελευταίες Ευρωεκλογες.

Η αστικη τάξη της Κύπρου καταβάλλει έντονες προσπάθειες για την πλήρη τελωνειακη ένωση της Κύπρου με την ΕΟΚ. Οι καταστροφικες συνέπειες μιας τέτοιας σύνδεσης είναι καλα γνωστες και στους κύπριους αστους όσο και σε μας.

Είναι αδύνατο για την κυπριακη οικονομία να συναγωνιστει τα μονοπώλια της Ευρώπης και να επιβιώσει μέσα στα πλαίσια των εθνικων ανταγωνισμων όπως εκφράζονται σήμερα μέσα στην καπιταλιστικη ΕΟΚ.

Οι αστοι όμως επιδιώκουν την ένταξη γιατι ξέρουν πως και έξω απο την ΕΟΚ τους περιμένει η ίδια η καταστροφη λόγω της αδυναμίας και της χρεωκοπίας του καπιταλιστικου συστήματος (έτσι αν δεν μπορεις να νικήσεις τον εχθρο σου, πηγαίνεις μαζι του).

Τα αριστερα κόμματα ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ δεν αρκει να λεν «όχι στην ΕΟΚ» αφου πάλι οι νόμοι της καπιταλιστικης συσσώρευσης και συγκεντρωποίησης θα εξακολουθουν να λειτουργουν.

Αυτο που χρειάζεται είναι «όχι στην Καπιταλιστικη ΕΟΚ – κρατικοποίηση των στρατηγικων τομέων της οικονομίας –για μια Σοσιαλιστικη Ευρώπη».

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΦΩΝΗ ΑΓΑΝΑΧΤΗΣΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΔΕΚ ΑΘΗΑΙΝΟΥ

Το ποτήρι έχει ξεχειλίσει!

Στις 7 Ιουλίου 84 όταν ο χορός του Σ.Κ. ΕΔΕΚ Αθηαίνου άρχισε, κανένας δεν περίμενε πως θα προκαλούσε τόση πικρία και τόση απογοήτευση στους συντρόφους Εδεκίτες.

Στο φετεινό χορό η τοπική επιτροπή του κόμματος έδειξε τέτοια δραστηριότητα που ισοδυναμεί με καθαρή προβοκάτσια εναντίον του κόμματος και των παραδόσεων του.

Κατ' αρχή τίποτα δεν μαρτυρούσε την ταυτότητα της ΕΔΕΚ. Οι σημαίες με την κόκκινη γροθιά χάθηκαν, μαζί τους και οι καθιερωμένοι λόγοι ενάντια στη κατοχή, το φασισμό, την εκμετάλλευση και στη θέση τους επικράτησε παράδοξα το πατρονάρισμα του χορού από επιχειρηματίες, βιομηχάνους και ηγετικά στελέχη της νεολαίας του Συναγερμού!!!

Μέσα σε τούτο το κλίμα η τοπική ηγεσία έφερε στο βήμα του χορού του Σ.Κ. ΕΔΕΚ, το ίδιο βήμα που άλλοτε αποκαλούσε φάρο αγώνων της Δημοκρατίας και του σοσιαλισμού, δύο γνωστά ακροδεξιά στοιχεία για να παρουσιάσουν «καλλιτεχνικό πρόγραμμα», τα ίδια άτομα που χρησιμοποιούνται πάντα από τα σωματεία της «Εθνικοφροσύνης» και του συναγερμού σε κάθε εκδήλωση, τα ίδια άτομα που παίζουν πρωταγωνιστικό ρόλο στις φασιστικές παρελάσεις και είναι ταυτόσημα με τους κύκλους της ΕΟΚΑ Β και του πραξικοπήματος και οι οποίοι ηγούνται σήμερα της νεολαίας της συναγερμικής επιτροπής. Κάθε Εδεκίτης έφυγε συντριμμένος από το χορό αφού είδε χειροπιαστά σε τί κατάντια έριξαν οι τοπικοί επίτροποι την παραδοσιακή αγωνιστική ΕΔΕΚ Αθηαίνου.

Το «καλλιτεχνικό πρόγραμμα» με το τόσο σαχλό και εξεζητημένο περιεχόμενό του ήταν πράγματι αντάξιο της ποιότητας των εμπνευστών που το πρόσφεραν. Τα ίδια άτομα που γιουχαΐζαν το κόμμα μας και τους αγώνες του στις συγκεντρώσεις του συναγερμού και των πραξικοπηματικών σωματείων ως τα χθές παρουσιάζονται το 84 στο βήμα του Σ.Κ. ΕΔΕΚ από τους ιθύνοντες.

Περιττό να λεχθεί ότι η πιο πάνω προβοκάτσια καταχειροκροτήθηκε από τα τραπέζια των βιομηχάνων και επιχειρηματιών που μέσα σε τούτες τις συνθήκες ένοιωθαν σαν σε αμπελοχώραφο τους.

Η συμπεριφορά αυτή των Τ. Επιτροπών έχει τις ρίζες της από την εποχή της προεκλογικής περιόδου του 82 και εντάσσεται μέσα στα πλαίσια της πολιτικής που υιοθέτησε τότε η ηγεσία του κόμματος, νερώνοντας το πρόγραμμα μας, εγκαταλείποντας μια σειρά από ταξικές θέσεις και σοσιαλιστικά μέτρα, στη προσπάθεια της να κερδίσει (όπως πίστευε) δεξιούς ψηφοφόρους.

Ακόμα μεθοδεύοντας τότε και διάφορες προσεγγίσεις με ηγετικά στελέχη του Συναγερμού. Μια πολιτική δηλαδή που αποδείκτηκε στην πράξη καταστροφική για το κόμμα.

Αρχικά αυτή η πολιτική της ηγεσίας και κατ' επέκταση οι διάφορες μανούβρες — που τις είδαμε να παίρνουν έκταση από τα πιο ψηλά σκαλιά μέχρι και τα πιο χαμηλά — της γραφειοκρατίας του κόμματος, έριξε στην απογοήτευση αγωνιστικά στελέχη όπως π.χ. τον Α.Α. αριστερό αγωνιστή της βάσης, πρωτεργάτη και για χρόνια ηγετικό στέλεχος που ζήτησε τη διαγραφή του απελπισμένος από την πορεία του κόμματος.

Αργότερα οι τοπικοί επίτροποι απόβαλαν τον Κ. Αντζουλή αριστερό αγωνιστή γιατί αντιδρούσε στη δεξιά στροφή της ΕΔΕΚ με την πρόφαση «αντικομματικής δραστηριότητας». Άραγε αυτούς για το καθημερινό αντικοματικό τους έργο ποιός θα τους αποβάλει;

Στη συνέχεια το πραξικοπηματικό σωματείο ΟΘΕΛΛΟΣ τους πρότεινε «για συνεργασία μέσα στα πλαίσια του πέραν της αριστεράς χώρου» στην Αθηαίνου και αυτοί παρά τις απεγνωσμένες αντιδράσεις των μελών της Βάσης ανταποκρίθηκαν, εγκαθιδρύοντας συνεργασία ισχυριζόμενοι πως πρόκειται για «υπερκομματικό» σηματείο, ενώ και ο τελευταίος Αθηαινίτης ξέρει ότι ο ΟΘΕΛΛΟΣ αποτελεί άντρο του συναγερμού και της ΕΟΚΑ Β.

Μετά αναζητώντας άλλες ιδέες να εκφράσουν τη δουλικότητα τους στη δεξιά και στις κατευθύνσεις που έδινε η ηγεσία, έφεραν στο σύλλογο πραξικοπηματική φιλοσυναγερμική εφημερίδα. Αυτό ξεσήκωσε θύελλα αντιδράσεων όπου τελικά σε ολομέλεια η βάση συντριπτικά αναίρεσε την σκανδαλώδη παρουσία της ακροδεξιάς εφημερίδας στο σύλλογο, κάνοντας τις πιο έντονες παραστάσεις στην «Επιτροπή» για αυτή την ενέργεια «ΚΑΙ ΟΜΩΣ την επομένη η ακροδεξιά εφημερίδα ήταν στο σύλλογο και μήνες τώρα η «επιτροπή» καταπατώντας κάθε έννοια δημοκρατίας δικτατορεύει το σύλλογο αρνούμενη να συμμορφωθεί στις αποφάσεις της πλειοψηφίας.

Όσο για τις κοινοτικές, — αγνοώντας πάλι τη βάση — δεσμεύτηκαν για συνεργασία με τους αντιπροσώπους της αστικής τάξης.

Αυτές όλες οι ενέργειες θυμίζουν και στον τελευταίο εδεκίτη της Αθηαίνου .τη μαύρη περίοδο πριν από το πραξικόπημα όπου και τότε το 73 ξεπουλήθηκε το προοδευτικό σωματείο «ΑΠΟΛΛΩΝ» στον ΟΘΕΛΛΟ, ο μόνος σύλλογος τότε, ίσως σε ολόκληρη την Κύπρο, που υποστήριζε την ΕΔΕΚ. Αυτό σε μια περίοδο τρομοκρατίας της ΕΟΚΑ Β όπου ο ΟΘΕΛΛΟΣ αποτελούσε το άντρο του στην Αθηαίνου.

Μήπως σήμερα άλλαξαν τακτική, όπου αντί για ανοικτό ξεπούλημα της ΠΡΟΟΔΟΥ (σύλλογος της ΕΔΕΚ) προσπαθούν να την καταστήσουν φυτώριο του ΟΘΕΛΛΟΥ;

Ότι και αν συμβαίνει, όσο και αν αυτοί οι κύριοι μπορεί να κινούνται και να κάνουν τις μανούβρες τους κάτω από την έγκριση και προτροπές της επαρχιακής επιτροπής ή της Κεντρικής Επιτροπής του κόμματος δεν παύουν, να αποτελούν κίνδυνο για το κόμμα και τις Σοσιαλιστικές ιδέες.

Δεν υπάρχουν άλλα περιθώρια σύντροφοι, το ποτήρι έχει ξεχειλείσει.

Πρέπει όλα τα προβληματισμένα στελέχη και μέλη της ΕΔΕΚ να συσπειρωθούν και να πολεμήσουν για τις ιδέες του και ενάντια στις αυθαιρεσίες μιας μερίδας ανθρώπων.

Πρέπει να παλαίψουμε για να αποτραπεί οποιαδήποτε νέα δεξιά στροφή του κόμματος και για την υιοθέτηση ενός ταξικού Σοσιαλιστικού προγράμματος.

Τότε μόνον θα μπορέσουμε να κερδίσουμε και τον εργάτη, τον φτωχό αγρότη όπως και κάθε εργαζόμενο που σήμερα βρίσκεται στο συναγερμό αφού τους πείσουμε ότι είμαστε το κόμμα που ξεκάθαρα και παστρικά παλεύει για τα συμφέροντα των εργαζομένων.

Οι οποιεσδήποτε συνεργασίες με ηγετικά στελέχη του συναγερμού όπως και τα χαμόγελα με τους βιομήχανους το μόνο που προσφέρουν είναι να δικαιώνουμε και να εξυψώνουμε αυτούς τους ανθρώπους στα μάτια της βάσης τους και να σπρώχνουμε τα μέλη τους ακόμα πιο πολλά στις αγκαλιές τους.

Ακόμα με αυτή τη πολιτική απαγοητεύουμε και τα δικά μας στελέχη και μέλη αφού αποκρυνόμαστε από μια ξεκάθαρη εργατική πολιτική.

Μπορεί η γραφειοκρατία να προσπαθεί είτε με αποβολές είτε με απομόνωση στελεχών να επιβάλει τρομακρατία μέσα στο κόμμα.

Καθήκον όμως κάθε Εδεκίτη είναι να βάλει ξεκάθαρα τις απόψεις τους και τις διαφωνίες του και να μπει τροχοπέδη στο κατήφορο αυτό που οδηγούν το κόμμα.

Οι κάθε λογής γραφειοκράτες επωφελούνται από τη σιωπή μας και την αδράνεια μας και οδηγούν το κόμμα στην καταστροφή.

Πρέπει η βάση να μιλήσει και να μπει μπροστά. Τότε μόνο το Σ.Κ. ΕΔΕΚ θα επιστρέψει στο μαρξισμό και το εργατικό κίνημα πρωτοπόρο στον αγώνα για μια Κύπρο Λεύτερη, Σοσιαλιστική.

Εδεκίτης μέλος της Τ.Ο. Αθηαίνου

Ευρωκομμουνιστικα «Τα Νέα»;

Εφημερίδα τα «ΝΕΑ» 12/6/84 σχόλια σελίδα 3: ΖΗΤΩ Ο ΜΠΕΡΛΙΓΚΟΥΕΡ - ΚΑΤΩ Η ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ

Γράφω αυτη την επιστολη για να εκφράσω την αγανάκτηση που συσσωρεύεται μέσα μου εδω και χρόνια μπορω να πω απο την αρθρογραφία της εφημερίδας του κόμματος μας τα «ΝΕΑ».

Πάρα πολλες φορες απογοητευτήκαμε απο διάφορες τοποθετήσεις ή επιλογες απο την ηγεσία του κόμματος που εκφράζονταν μέσα απο τα «ΝΕΑ» όπως η εξύμνηση της Διεθνους Σοσιαλδημοκρατίας και των εκπροσώπων της Βίλλυ Πραντ, Ολαφ Πάλμε, Πέττινο Κράξι, η εξύμνηση χωρων με καταπιεστικα καθεστώτα όπως η Βραλιλία, η διάθεση ολόκληρης σελίδος τη βδομάδα για διαφήμιση μπαρς και Καμπαρε.

Όμως η τελευταία θέση που πήραν τα «ΝΕΑ» στις 12/6/84 στη στήλη «θέσεις» επ' ευκαιρία του θανάτου του Μπερλίγκουερ με ανάγκασε να γράψω αυτες τες γραμμες πιστεύοντας ότι δεν θα έπρεπε να μείνει αναπάντητη ή να υιοθετηθει αδιαμαρτύρητα μια τέτοια τοποθέτηση.

Πιστεύω ακόμα ότι με τα ίδια αισθήματα αγανάκτησης και τα ίδια ερωτηματικα θα κατέχεται και η πλειοψηφία της βάσης του κόμματος.

Γράφουν τα «ΝΕΑ» «Υπήρξε ο Μπερλίγκουερ ο ακατάβλητος μαχητής στον αγώνα για απαλλαγη των κομμουνιστικων κομμάτων της Ευρώπης απο την εξάρτηση και το δογματισμο.

Υπήρξε ο βασικος αναθεωρητης της κομμουνιστικης ιδεολογίας και πρακτικης. Υπήρξε, τέλος, ο εμπνευστης των λαϊκων μαζων που οδήγησε το Κ.Κ.Ι. στη λαμπρότερη περίοδο της ιστορίας του. Ο Ενρίκο Μπερλίγκουερ υπήρξε ο μεγάλος ηγέτης που έπεσε επι των επάλξεων».

Η διαπίστωση που κάνουν τα ΝΕΑ για αναθεώρηση της κομμουνιστικης ιδεολογίας και πρακτικης για το συμβιβασμο του με την Αστικη τάξη (ιστορικος συμβιβασμος του Μπερλίγκουερ) για απάρνηση των Μαρξιστικων ιδεων και της επαναστατικης πρακτικης για προδοσία τέλος της εργατικης τάξης μια και αποστέρησε το εργατικο κόμμα κίνημα Ιταλίας για δεκάδες χρόνια απο την δικη του ανεξάρτητη ταξικη πολιτικη, για όλα τα πιο πάνω και πολλα άλλα μας βρίσκει σύμφωνους με τα «ΝΕΑ».

Όμως αυτο που δεν καταλαβαίνουμε είναι η παρακάτω διαπίστωση των «ΝΕΩΝ» ότι ο Μπερλίγκουερ υπήρξε ο εμπνευστης που οδήγησε το ΚΚΙ στη λαμπρότερη περίοδο της ιστορίας του. Η μήπως για τα «ΝΕΑ» η Ιταλία είναι εργατικη δημοκρατία. Το σίγουρο είναι ότι με την δύναμη που έχει για δεκάδες τώρα χρόνια το ιταλικο προλεταριάτο θα είχε την εξουσία αν στη θέση της σημερινης ηγεσίας του ΙΚΚ και των κάθε λογης Μπερλίγκουερ βρισκόντουσαν επαναστατικες ηγεσίες με πίστη στο εργατικο κίνημα και το Μαρξισμο (Κομμουνιστικη ιδεολογία).

Μήπως τα «ΝΕΑ» και κατ' επέκταση ηγεσία που εκπροσωπουν είχαν ταυτιστει με τον Ευρωκομμουνισμο και με τους κάθε λογης αναθεωρητες του Μαρξισμου;

Η μήπως αφου δεν κατάφεραν να μας πείσουν για τη Σοσιαλδημοκρατία του Μπραντ και Πάλμε προσπαθουν να καλύψουν το κατρακύλισμα τους αλλάζοντας κοστούμι, ή για να δικαιολογήσουν την απομάκρυνση τους απο τις Μαρξιστικες ιδέες και επαναστατικες παραδόσεις, την άρνηση τους για μια ξεκάθαρη ταξικη, αντικαπιταλιστικη πολιτικη με το πρόσχημα του εθνικου προβλήματος προσπαθουν να βρουν και θεωρητικη επικάλυψη ασπαζόμενοι τον αναθεωρητισμό;

Αυτα είναι αμείλικτα ερωτήματα που βασανίζουν πιστεύω κάθε εδεκίτη και που κάποτε η ηγεσία θα πρέπει να δώσει εξηγήσεις.

Τ.Γ. μέλος της τοπικης οργάνωσης Αγ. Δομετίου

Αμυντική θωράκιση ή Λαϊκή Πολιτοφυλακή;

Σε συνθήκες όπου η αδυναμία των αστών να λύσουν το κυπριακό γίνεται ολοένα και πιο χειροπιαστή, ενώ επισωρεύονται και οξύνονται οικονομικά προβλήματα βλέπουμε μια προσπάθεια τους να χρησιμοποιήσουν τον εθνικισμό για να στρέψουν την προσοχή των εργαζομένων μακρυά από τα πολιτικά και οικονομικά προβλήματα.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια πρέπει να τοποθετήσουμε την καμπάνια της αστικής τάξης για «Αμυντική θωράκιση».

Τελευταία είχαμε την ψήφιση από τη βουλή νομοσχεδίου, με βάση το οποίο παρέχεται εξουσία στον Υπουργό Άμυνας να καλεί ύστερα από απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου, πρόσωπα ηλικίας πάνω από 50 χρόνων για υπηρεσία στην Εθνική Φρουρά.

Μιλώντας πριν από την ψήφιση του νομοσχεδίου από μέρους του ΑΚΕΛ ο Α. Ζιαρτίδης ανάφερε ότι το ΑΚΕΛ τάσσεται υπέρ της ψήφισης του νομοσχεδίου και υπογράμμισε την ανάγκη για πιο επωφελή εκπαίδευση των εφέδρων όσο και των πολιτών που καλούνται για θητεία με βάση το νέο νομοσχέδιο. Συγκεκριμένα ο Α. Ζιαρτίδης κατάγγειλε ότι κατά τις ασκήσεις τους οι έφεδροι κάθονται κάτω από τα χαρουπόδενδρα καπνίζοντας διπλάσια τσιγάρα απ' ότι συνήθως, χάνοντας τις δουλειές τους χωρίς να κάμνουν κάτι το ουσιαστικό.

Σ' αυτές τις δηλώσεις η «Σημερινή» αντέδρασε κατηγορώντας το ΑΚΕΛ. Υποστήριξε ότι η συμπεριφορά αυτή των εφέδρων είναι αποτέλεσμα της κομματικής καθοδήγησης και πολιτικής ιδεολογίας του ΑΚΕΛ και ότι το ΑΚΕΛ δεν διαπαιδαγωγεί τα μέλη του στα ιδανικά της φιλοπατρίας με αποτέλεσμα να ενδιαφέρονται μόνο για την καλοπέραση τους. Ακόμα προσπάθησε να δικαιολογήσει τους αξιωματικούς ότι δεν ευθύνονται για την κατάσταση.

Ο τρόπος που αντέδρασε η «Σημερινή» είναι μια προσπάθεια να εξιδανικεύσει τον στρατό, προβάλλοντας τον από μια εθνικιστική σκοπιά. Όμως μια τέτοια προσπάθεια δεν πρόκειται ΠΟΤΕ να πετύχει.

Δεν είναι οι διδασκαλίες του ΑΚΕΛ για τον ρόλο του στρατού που καθορίζουν την στάση των εφέδρων απέναντι σ' αυτόν, αλλά οι ίδιες οι εμπειρίες της ζωής.

Κάθε έφεδρος - εργαζόμενος εγνώρισε από κοντά, το 74, το ρόλο του στρατού σ' όλη του την «μεγαλοπρέπεια». Κατά συνέπεια η ιδεολογία για την οποία ο Συναγερμος κατηγορεί το ΑΚΕΛ απλώς επιβεβαιώνει την πραγματικότητα που ο καθένας γνωρίζει.

Θα μπορούσε κάποιος να πει ότι τα γεγονότα του 74 ωφείλονται στον ένα ή τον άλλο λόγο, όμως δεν είναι στην Κύπρο μόνο που γνωρίσαμε τον ρόλο του στρατού. Στην Ελλάδα είδαμε τον στρατό να κινείται ενάντια στο λαό αρκετές φορές με πιο πρόσφατο παράδειγμα την περίοδο 67-74. Ακόμα βλέπουμε το στρατό σήμερα να κινείται ενάντια στο εργατικό κίνημα στην Τουρκία και ένα μεγάλο αριθμό χωρών της Λατινικής Αμερικής, Κεντρικής Αμερικής, Ασίας και Αφρικής.

Τα «ιδανικά» τα οποία προβάλλει η «Σημερινή» όπως το έθνος, η πατρίδα, η θρησκεία και ο δίκαιος αγώνας της «ανώτερης φυλης τηων Ελλήνων» ενάντια στους «βάρβαρους Τούρκους» είναι τα ίδια ιδανικά που χρησιμοποιήθηκαν από την ΕΟΚΑ Β στις επιθέσεις της ενάντια στους εργαζόμενους και από την Ε.Φ. για να δικαιολογήσει το πραξικόπημα. Είναι τα ίδια ιδανικά που χρησιμοποιήθηκαν τόσες και τόσες φορές από τον Ελληνικό στρατό σε κάθε λογής πραξικοπήματα.

Οι συνθήκες, όμως, τώρα θα πει κάποιος, είναι διαφορετικές αφού μιλούμε μόνο για άμυνα που είναι άμεση και αναγκαία. Μα μήπως και το 64 όταν δημιουργόταν η Ε.Φ. δεν ήταν για Άμυνα που μιλούσαμε; Μήπως στην Ελλάδα ο στρατός δεν είναι για άμυνα που υπάρχει; Παρ' όλα αυτά η εμπειρία του εργατικού κινήματος και πιο γενικά του λαού είναι αρκετά πικρή γιατί πάντα ο στρατός χρησιμοποιήθηκε ενάντια στα συμφέροντά του.

Η στατιωτικη ηγεσία στην οποία πριν το 74 ανατέθηκε η «Αμυντικη Θωράκιση» της Κύπρου απο αριστερά: Συνταγματάρχης Κονδύλης, διοικητης της ΕΛΔΥΚ, Στρατηγός Ντενίσης διοικητης Εθνοφρουρας, Στρατηγος Κυριακόπουλος υπάρχηγος ΓΕΣ και υποστράτηγος Παπαδάκης Επιτελάρχης της Ε.Φ. Με το πολιτικο Ε. Λαγάκος πρεσβευτης.

Με κάλυμα την στολη του Έλληνα αξιωματικου και τα «Εθνικα ιδανικα» έγινε το πραξικόπημα η εισβολη και οδηγήθηκε ο Λαος στην σφαγη.

Θα περίμενε κάποιος, ότι τα «εθνικά ιδανικά» που προβάλλει η δεξιά και η «Σημερινή» να εμπνέουν τουλάχιστον, αξιωματικούς που στελεχώνουν την Ε.Φ. και που πληρώνονται γι' αυτό με αρκετά ψηλούς μισθούς. Όμως συγκεκριμένα παραδείγματα δίνουν αντίθετη εικόνα. Πολύ πρόσφατα είχαμε την περίπτωση ανώτερου αξιωματικού που βρέθηκε ένοχος για εμπόριο ναρκωτικών μεγάλης κλίμακας. Σε άλλη περίπτωση πάλι ανώτερος αξιωματικός συνελήφθηκε για λαθροθηρία. (Κυνηγούσε αγρινά). Μέχρι και με κλοπές υλικών που προορίζονταν για τη δημιουργία πολυβολίων κατηγορήθηκε αξιωματικός. Τέλος αρκετά χαραχτηριστικό είναι το γεγονός ότι το «κουμάρι» είναι μια «καλή» απασχόληση για αρκετούς αξιωματικούς.

Από τα πιο πάνω είναι φανερό πως και αξιωματικοί, που πληρώνονται για τα ιδανικά τους, έχουν απορρίψει τα ιδανικά της «Σημερινής».

Τα «Εθνικά ιδανικά» που προβάλλονται από την Δεξιά, τόσο από το ΔΗΣΥ όσο και από το ΔΗΚΟ και την Εκκλησία δεν εμπνέουν κανένα εργαζόμενο γιατί έχουν ξεφτίσει και σαπίσει. Είναι γι' αυτό που η στάση τους απέναντι στον στρατό είναι παθητική και αρνητική.

Ο στρατός είναι ένας μηχανισμός που λειτουργεί στη βάση της ισοπέδωσης της προσωπικότητας των στρατιωτών οι οποίοι πρέπει να υπακούουν τυφλά σε διαταγές. Αυτός ο τρόπος οργάνωσης του στρατού δίνει τον απόλυτο έλεγχο του στα χέρια της ηγεσίας του και κάνει αδύνατο τον έλεγχο του από οποιαδήποτε κυβέρνηση.

Μέσα σε τέτοιες συνθήκες βλέπουμε τα εργατικά κόμματα ΑΚΕΛ — ΕΔΕΚ όχι μόνον να μην κριτικάρουν σοβαρά την κατάσταση στην Ε.Φ. αλλά και να ζητούν από την αστική τάξη να την βελτιώσει παραγνωρίζοντας τα γεγονότα του 74.

Από τη στιγμή που η αστική τάξη δεν πείθει και δεν εμπνέει εμπιστοσύνη για τες δυνατότητες της. Από τη στιγμή που τα ιδανικά της έχουν ξεφτύσει και από τη στιγμή που δεν μπορεί να αποφύγει την οικονομική κρίση και να κρατήσει ένα σταθερό αξιοπρεπές βιοτικό επίπεδο, η «Αμυντική θωράκιση» δεν σώζεται ούτε με περισσότερα όπλα, ούτε με περισσότερους εφέδρους.

Είναι γι' αυτό που όσο και αν ο Ζιαρτίδης και το ΑΚΕΛ καλουν τους αστούς να οργανώσουν καλύτερα την Ε.Φ., όσο και αν η ΕΔΕΚ φωνάζει για «Αμυντική θωράκιση», η αστική τάξη την οποία υποστηρίζουν χωρίς όρους αδυνατεί να κάμει οτιδήποτε.

Η αδυναμία της αστικής τάξης να κάμει οτιδήποτε το ουσιαστικό την οδηγεί σε Εθνικιστικές τάσεις και εξάρσεις που στοχεύουν στην κάλυψη της αδυναμίας της. Το εργατικό κίνημα όμως και τα κόμματα — του ΑΚΕΛ — ΕΔΕΚ δεν έχουν κανένα λόγο να συμμετέχουν σ' αυτή τη συγκάλυψη. Αντίθετα θα πρέπει θαραλλέα να προχωρήσουν και αποκαλύπτοντας την αδυναμία της αστικής τάξης τόσο στο πολιτικό όσο και στο στρατιωτικό επίπεδο να προχωρήσουν στο δικό τους πρόγραμμα για ταξική προσέγγιση του Κυπριακού παντίθεση με την Ε.Φ. όπως είναι οργανωμένη σήμερα θα πρέπει να εκφράζει τα συμφέροντα της εργατικής τάξης. Αυτό θα γίνει με το πέρασμα της εξουσίας από τα χέρια της ηγεσίας του στρατού στα χέρια των ιδίων των ενόπλων εργατών. Δηλαδή με την οργάνωση τους σε συμβούλια ώστε να μπορούν να αποφασίζουν και να εχτελούν.

Μέσα σε πλαίσια προγράμματος για τον Σοσιαλισμό όπου η εργατική τάξη θα καθοδηγείται από τα δικά της γνήσια συμφέροντα, το ηθικό, η αγωνιστικότητα και η πίστη των ενόπλων εργατών θάναι τέτοια που η Λαϊκή πολιτοφυλακή θα αποχτήσει μιαν ακαταμάχητη δυναμικότητα.

Από την άλλη μια Λαϊκή πολιτοφυλακή που θα εκφράζει τα εργατικά συμφέροντα, θάχει τεράστιο αντίκτυπο ανάμεσα στους Τ/Κ. Θα τους κάμει να συνειδητοποιήσουν το ρόλο του Ντεκτάς και του τούρκικου στρατού. Αυτό θα οδηγήσει την ταξική πάλη στο βορρά, που ολοένα οξύνεται, σε πιο ψηλά επίπεδα ενώ η Λαϊκή πολιτοφυλακή θάναι παράδειγμα για τους Τ/Κ.

ράλληλα με την προώθηση της Λαϊκής Πολιτοφυλακής.

Η Λαϊκή πολιτοφυλακή σε Ο αντίκτυπος όμως της Λαϊκής πολιτοφυλακής δεν περιορίζεται μόνο στους τουρκοκύπριους αλλά επεκτείνεται και επιδρά μέσα στον ίδιο τον Τούρκικο στρατό. Η καταπίεση που νιώθουν οι Τούρκοι στρατιώτες, πούναι και αυτοί εργαζόμενοι, είναι τέτοια που οδηγεί σε λιποταξίες ακόμα και σήμερα. Η κινητοποίηση του τούρκικου στρατού ενάντια σ' ένα σώμα που εκφράζει ακριβώς και τα δικά τους εργατικά συμφέροντα θάναι αρκετά δύσκολη. Αλλά και αν ακόμα γίνει, το πιο πιθανό είναι ότι θα αποτύχει.

Ο Ντεκτάς χρησιμοποιεί την καμπάνια της δικής μας αστικής τάξης για «Αμυντική θωράκιση» για να δικαιολογήσει από τη μια τες κινήσεις — του ενάντια στο εργατικό κίνημα (επεμβάσεις σε απεργίες κοκ), αλλά και για να διασφαλίσει υπερεξουσίες μέσα από το «σύνταγμα». Παρουσιάζεται δηλαδή σαν προστάτης των Τ/Κ φοβερίζοντας — τους με την «Αμυντική θωράκιση» των Ε/Κ. Αυτό μπορεί να το κάμνει ο Ντεκτάς επειδή η καμπάνια για «Αμυντική θωράκιση» είναι εθνικιστική όπως εθνικιστική ήταν και η αντιμετώπιση των Τ/Κ από τους Ε/Κ αστούς το 63 και 64.

Αντίθετα η Λαϊκή πολιτοφυλακή ξεκαθαρίζει ακριβώς ότι καμιά σχέση με εθνικισμό δεν έχει, αφού είναι κάτι πούρχεται σε αντίθεση με την Ε/Κ Αστική τάξη. Ο Ντεκτάς δεν θα παρουσιάζεται πλέον σαν ο προστάτης των Τ/Κ εργαζομένων, αλλά σαν ο καταπιεστής τους ενάντια στα κοινά — τους συμφέροντα με τους Ε/Κ εργαζόμενους.

Αν τα εργατικά κόμματα ΑΚΕΛ — ΕΔΕΚ πιστεύουν πραγματικά ότι οι εργαζόμενοι Ε/Κ και Τ/Κ έχουν κοινά συμφέροντα θα πρέπει να σταματήσουν να υποστηρίζουν τες σαπουνόφουσκες της Αστικής τάξης για «Αμυντική θωράκιση» πούναι αντίθετη με τα γνήσια εργατικά συμφέροντα. Θα πρέπει μαζί, μέσα από ένα πρόγραμμα για το σοσιαλισμό και με προώθηση της Λαϊκής πολιτοφυλακής να εκφράσουν πραγματικά αυτά τα κοινά συμφέροντα.

Ένας Έφεδρος

Ε.Χ.Β. — Ε.Μ.Ε.

συνέχεια από σελ. 3

εργαζομένων που αφτή θα προσέλθει με το αίτημα για ΚΑΜΙΑ ΑΠΟΛΥΣΗ στο υφιστάμενο προσωπικό και εξεύρεση απασχόλησης στους απολυμένους.

Παράλληλα σε όλες τις φάσεις του αγώνα η επιτροπή πρέπει να στηρίζεται πάνω σε υγιείς δημοκρατικές διαδικασίες που σημαίνει τες αποφάσεις για τον παραπέρα χειρισμό θα τις παίρνουν αποκλειστικά και μόνο οι συνελεύσεις ΟΛΩΝ των εργαζομένων.

Η συμμετοχή των συντεχνιών με την επιτροπή είναι πρώτιστο καθήκον γιατί ο αγώνας θα είναι δύσκολος. Χωρίς την δύναμη του οργανωμένου εργατικού κινήματος θα μπορέσουν τα κατεστημένα της Κυβέρνησης, της ΕΜΕ, της Αρχιεπισκοπής, στις πρώτες συγκρούσεις να διαλύσουν και να τσακίσουν όλες τις προσπάθειες του αγώνα μας.

γ) Μέσα από αφτές τες συνθήκες είναι φυσιολογικό στις συνελεύσεις να μην μπορούν να συμμετάσχουν ενεργά όλοι οι εργαζόμενοι για οποιοδήποτε λόγο. Γιαφτό είναι αναγκαίο σε κάθε τομέα του συγκροτήματος να υπάρχουν αντιπρόσωποι των εργατών, έτσι ώστε να ενημερώνουν συνεχώς τους εργάτες και να λαμβάνονται οι αποφάσεις ακόμη και στον κάθε χώρο δουλειάς ξεχωριστά.

Μόνο έτσι θα μπορέσουν οι εργαζόμενοι στο συγκρότημα της ΕΜΕ να πάρουν τη τύχη τους και την τύχη ολόκληρης της εταιρείας στα χέρια τους. Μόνο έτσι θα βάλουν τες βάσεις για την κρατικοποίηση και τον εργατικό έλεγχο όλων των βασικών τομέων της οικονομίας που μέσα από την συνεχή κρίση του συστήματος καταφεύγουν για να προστατέψουν τα κέρδη και τα συμφέροντα στο κτύπημα της εργατικής τάξης.

Οι εργαζόμενοι στην ΕΜΕ και στες ΕΧΒ μας έχουν δείξει ότι έχουν την δύναμη να προχωρήσουν και θα προχωρήσουν.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ

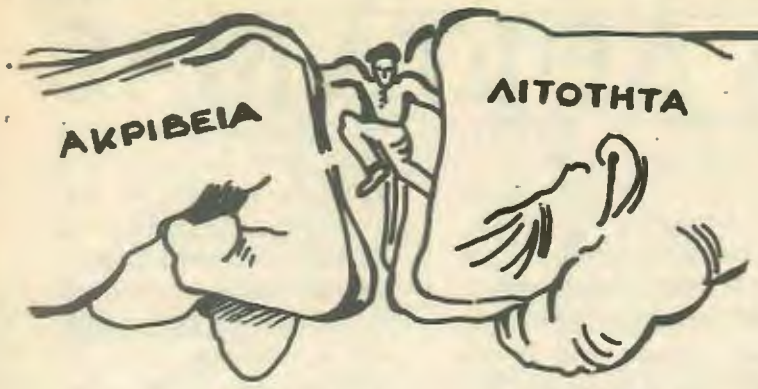

Κάτω τα χέρια απο τον τιμάριθμο

«Οι συνδικαλιστικες οργανώσεις θα πρέπει να καταβάλουν κάθε προσπάθεια και να αναλάβουν εκστρατεία διαφώτισης ώστε να γίνει αντιληπτο απο όλους τούς εργαζομένους ότι ο θεσμος της αφτόματης τιμαριθμικης αναπροσαρμογης με τη σημερινη μορφη, όχι μόνο αντιμάχεται οποιαδήποτε προσπάθεια για δημιουργία συνθηκων σταθερότητας στο γενικο επίπεδο τιμων και για μείωση του δημοσιονομικου ελλείμματος αλλα υποσκάπτει και τον κοινο στόχο για βελτίωση της ανταγωνιστικότητας των προϊόντων και υπηρεσιων μας, για τη δημιουργία ευνοϊκου επενδυτικου κλίματος, για άφξηση της απασχόλησης.

» Για τούτο πρέπει να βελτιώσουμε το θεσμο όταν αποδεδειγμένα υπονομεύει την οικονομία και μακροπρόθεσμα θα βλάψει και τους ίδιους τους εργαζομένους!!» Κυπρ. Εμπορικο Βιομηχανικο Επιμελητήριο 9/5/84.

«Η σημαντικη αύξηση του Δείκτη Λιανικων Τιμων και η κατα συνέπεια αύξηση του τιμαριθμικου επιδόματος κατα 6,62% πάνω στους βασικους μισθους και ημερομίσθια αποτελει ανησυχητικη εξέλιξη με δυσμενέστατες επιπτώσεις πάνω στην ήδη μειωμένη ανταγωνιστικότητα της Κυπριακης βιομηχανίας ιδιαίτερα των τομέων εντάσεως εργασίας και των εξαγωγων γενικα.

» Αυτο θα οδηγήσει αναπόφευκτα σε σοβαρα δισεπίλυτα οικονομικα προβλήματα που θα πλήξουν όλα τα στρώματα του πληθυσμου μη εξαιρουμένης και της δημιουργίας σοβαρου ανεργιακου προβλήματος.

» Η ΟΕΒ έχει κάμει έγκαιρα συγκεκριμένες εισηγήσεις επι του θέματος και ζήτησε διαφοροποίηση του τρόπου υπολογισμου και καταβολης του τιμαριθμικου επιδόματος, θα συνεχίσει δε εντονότερατην προσπάθεια της μέχρις ότου εξευρεθει αποδεκτος και δίκαιος συμβιβασμος.

» Εξάλλου το συνδικαλιστικο κίνημα πρέπει να δείξει κατανόηση χάριν και του συμφέροντος της ίδιας της εργατικης τάξης και να μη μείνει δογματικα προσκολημμένο στο σύνθημα των κεκτημένων δικαιωμάτων.

» Η κυβέρνηση έχει εν προκειμένω υποχρέωση για το συμφέρον της οικονομίας του τόπου να αναλάβει σχετική πρωτοβουλία με συγκεκριμένες ενέργειες και κατα τρόπο συστηματικο ώστε να αποτραπουν περαιτέρω δυσμενεις συνέπειες».

(Ομοσπονδία Εργοδοτων Κύπρου 10/7/84)

Απο τα πιο πάνω αποσπάσματα των δυο σπουδαιότερων οργανώσεων των Κυπρίων καπιταλιστων φαίνεται καθαρα ότι μπήκαν σε μια συντονισμένη επίθεση ενάντια στην εργατικη τάξη με κύριο στόχο το κτύπημα κεκτημένων (όπως οι ίδιοι παραδέχονται) και που μεθοδεύουν οι αστοι και που άρχισαν να παίρνουν έντονο και συγκεκριμένο χαρακτήρα τους τελευταίους τουλάχιστον 6 μήνες είναι αποτέλεσμα της κρίσης και των αδιεξόδων στα οποία έχει μπει ο Κυπριακος καπιταλισμος.

Η Σοσιαλιστικη Έκφραση πρόβλεπε πολυ έγκαιρα τόσο την πορεία που θα ακολουθούσε η Κυπριακη Οικονομία σαν αποτέλεσμα της Διεθνους κρίσης του καπιταλισμου, όσο και τους τρόπους που θα αρχίσουν να μηχανεύονται οι αστοι για να φορτώσουν τα βάρη της κρίσης στους εργαζομένους και να διατηρήσουν τα κέρδη τους. — Αυτα λέγαμε την ίδια ώρα που άλλοι μιλούσαν για οικονομικα θαύματα πιστεύοντας σε μια συνεχη ανάπτυξη..)

Ταυτόχρονα τονίζαμε την ανάγκη και τον καθήκον των εργατικων οργανώσεων για προετοιμασία του Εργατικου κινήματος για να αντιμετωπίσει τις επιθέσεις.

Τα μέτρα που προτείνουν σήμερα οι Κύπριοι καπιταλιστες — εκμεταλλευτες είναι τα ίδια μέτρα που οι διεθνεις οργανισμοι των αστων (Διεθνες Νομισματικο Ταμείο, Διεθνης Τράπεζα κλπ) πρότειναν σε μιαν σειρα απο χώρες σ' ολόκληρο το κόσμο.

Τα ίδια μέτρα είδαμε να προτείνει το Δ.Ν.Τ. (όπως παγοποίηση μεροκαμάτων, περικοπη τιμαριθμικου, φορολογίες κ.λ.π.) και στη δικη μας Αστικη Κυβέρνηση πριν απο λίγους μήνες για το ξεπέρασμα της κρίσης, που για κύριο στόχο τους είχαν αυτα τα μέτρα το κτύπημα του βιοτικου επιπέδου των εργαζομένων.

Στην ουσία αυτο που κάνουν οι Κύπριοι καπιταλιστες είναι να εφαρμόσουν τις οδηγίες και προοτροπες των διεθνων οργανισμων τους που σκοπος τους είναι να συντονίζουν την πολιτικη και τις επιθέσεις των αστων πάνω σε Παγκόσμιο επίπεδο.

Αυτο που δεν πρόβλεψαν όμως οι διεθνεις εγκέφαλοι του κεφαλαίου είναι την τεράστια δύναμη που κατέχει σήμερα το Παγκόσμιο προλεταριάτο την μαχητικότητα και αντίδραση του ενάντια σε αυτες τις επιθέσεις.

Είδαμε σε μια σειρα απο χώρες (Λ. Αμερικη, Αγγλία, Γερμανία, Ελλάδα, Βέλγιο, Ολλανδία, Ισπανία, Ινδίες, Κεϋλάνη, Μαρόκο, Τυνησία, κλπ) την εργατικη τάξη να μπαίνει σε μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις για να υπερασπίσει τα κεκτημένα της.

Με τον ίδιο τρόπο και το

κυπριακο εργατικο κίνημα αντλώντας εμπειρίες απο την ίδια του την ιστορία αλλα και απο τους αγώνες του Παγκοσμίου προλεταριάτου θα πρέπει συντονίζοντας τους δικους τους αγώνες με τους αγώνες των γύρω χωρων να μπει μπροστα ρωμαλέα και με ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα πάλης για να αντιμετωπιστουν οι επιθέσεις των αστων και για να πάρει την τύχη της κοινωνίας στα χέρια του.

Σε πολλα προηγούμενα άρθρα στην εφημερίδα μας εξηγούσαμε πως οι αστοι έχουν την αποκλειστικη ευθύνη για την κρίση όπως και την χρεωκοπία του συστήματος τους.

Μια χρεωκοπία που φθάνει τα όρια του παραλογισμου, όπου βλέπουμε πάνω σε παγκόσμιο επίπεδο τεράστιες παραγωγικες δυνάμεις να βρίσκωνται έξω απο την διαδικασία της παραγωγης (π.χ. τεράστια τεχνολογία να μένει ανεκμετάλλευτη, ολόκληρα βιομηχανικα συγκροτήματα να βρίσκονται σε ακινησία ή να δουλεύουν στο μισο των δυνατοτήτων τους και εκατοντάδες εκατομμύρια εργάτες να μην έχουν δουλειες) και απο την άλλη εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωποι να πεινουν και να πεθαίνουν την πείνας.

Στα ίδια άρθρα εξηγούσαμε ταυτόχρονα τα καθήκοντα που πέφτουν στις ράχες των εργατικων οργανώσεων και κύρια στα Αριστερα κόμματα ΑΚΕΛ—ΕΔΕΚ για προετοιμασία και σωστη καθοδήγηση της εργατικης τάξης.

Σήμερα έχουμε ήδη γίνει μάρτυρες των πρώτων επιθέσεων των αστων είτε αυτες παίρνουν τη μορφη απολύσεων είτε τη μορφή κατάργησης κεκτημένων δικαιωμάτων.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες δεν αρκουν σήμερα οι εκκλήσεις για επενδύσεις ή απλα οι διαπιστώσεις για το αίτια της κρίσης που κάνουν οι ηγεσίες των εργατικων οργανώσεων.

Τα συμφέροντα της εργατικης τάξης επιβάλλουν σήμερα την ενότητα του συνδικαλιστικου κινήματος μέσα απο τη δημιουργία ενος Κογκρέσσου των συντεχνιων όπως και τη σύμπηξη Ενιαίου Μετώπου της Αριστερας.

Αυτη η ενότητα στο συνδικαλιστικο και πολιτικο επίπεδο θα πάρει ουσιαστικο περιεχόμενο όταν συνοδεύεται απο ένα ταξικο σοσιαλιστικο πρόγραμμα πάλης για τους εργαζομένους. Μια τέτοια ενότητα και ένα τέτοιο πρόγραμμα πάλης που καθαρα και ξάστερα θα τάσσεται υπερ των συμφερόντων των εργαζομένων θα ενθουσιάζει και θα είναι πόλος έλξης για κάθε εργαζόμενο ακόμα και αυτους που ανήκουν στο ΔΗΚΟ και στο Συναγερμο. Θα γίνουν ακατανίκητα όπλα ενάντια σε κάθε επίθεση και για τη νίκη του εργατικου κινήματος στη πάλη του για την εργατικη εξουσία.

ΜΑΖΟΣ

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Σύντροφε μου Εμίρ Αλή

Πάνε δέκα χρόνια από τότε που μας χώρισαν κι όμως δεν σε ξέχασα στιγμή. Προσπάθησα να σου στείλω γράμμα σ' όλο αυτό τον καιρό μα ήταν αδύνατο να φτάσει κοντά σου. Βλέπεις τα συρματοπλέγματα που ύψωσαν ανάμεσά μας είναι τόσο δυνατά που ούτε ένα γράμμα να μην μπορείς να στείλεις, ούτε ένα τηλέφωνο να κάνεις.

Για σκέψου τί σχιζοφρένεια να μην μπορώ να σε δω ή να σου γράψω, εσένα που βρίσκεσαι τόσο κοντά μας, ίσως όχι περισσότερο από λίγα μέτρα, σήμερα που οι άνθρωποι μπορούν να πηγαίνουν όποτε θέλουν στο φεγγάρι.

Σκέφτομαι πολλές φορές που θα πάει αυτή η κατάσταση και πόσο καιρό ακόμα θα μας κοροϊδεύουν οι αστικές κυβερνήσεις μας ότι μπορούν να λύσουν το Κυπριακό. Αν μπορούσαν να το λύσουν τότε γιατί το δημιούργησαν; Ή μήπως είχαμε εμείς τίποτα να χωρίσουμε και κάναμε όλη αυτή την κατάσταση;

Το τραγικό σ' αυτή την υπόθεση είναι ότι οι ηγεσίες των αριστερών μας κομμάτων πιστεύουν ότι το Κυπριακό θα το λύσουν οι αστοί και μετά θα έλθουν αυτοί να πραγματοποιήσουν το σοσιαλιστικό τους όνειρο.

Μα οι αστοί δεν είναι τόσο βλάκες για να θέλουν να το λύσουν και μετά να εξαφανιστούν από την σκηνή της ιστορίας. Ξέρουν καλά το συμφέρον τους και προτιμούν η κατάσταση να παραμένει έτσι και αυτοί να είναι οι πρωταγωνιστές. Δυστυχώς αυτό που καταλαμβάνουν και οι πιο απλοί άνθρωποι, και έχουν βαρεθεί εδώ και δέκα χρόνια να ακούουν τα ίδια και τα ίδια πράγματα, δεν θέλουν να το καταλάβουν οι ηγεσίες μας.

Ελπίζω την άλλη δεκαετία να μην χρειαστεί να σου γράψω μέσα από τις εφημερίδες το γράμμα μου αλλά ότι νέες δυνάμεις και γεγονότα θα επιταχύνουν τον ρυθμό της ιστορίας έτσι που να ξανασυναντηθούμε ξανά στο εργοστάσιο και στο καφενείο όπως και πρώτα.

Κατά τα άλλα είμαι καλά όπως συνηθίζουμε να λέμε. Παντρεύτηκα ξέρεις. Η Μαρία τώρα είναι έγκυος. Ο εργοδότης της την έχει διώξει απ' την δουλειά για να μην χρειαστεί να της πληρώσει την άδεια της, έτσι τα οικονομικά μας στενεύουν. Δεν φτάνει αυτό, οι εργοδότες θέλουν να βάλουν χέρι και στο μισθό μας, οι άνεργοι πληθαίνουν, οι δουλειές λιγοστεύουν και η οικονομική κρίση μπαίνει για καλά στην ζωή μας.

Τα άλλα παιδιά της παρέας ο καθένας πήρε τον δρόμο του. Βρισκόμαστε καμμιά φορά μαζί, πίνουμε κανένα ποτό, μιλάμε, τραγουδάμε κι ελπίζουμε. Αλήθεια.... σε πεθυμήσαμε πολύ. Δέκα χρόνια τώρα δεν είναι και λίγος καιρός. Σκέφτομαι πόσο πολύ θα έχεις αλλάξει, πόσα παιδιά έχεις κάνει. Θάθελα πολύ να είχα νέα σου, όμως όπως βλέπεις μας χωρίζουν σύνορα, σκοπιές και συρματοπλέγματα. Μέχρι πότε όμως;

Ελπίζοντας να σε δω σύντομα
Σε φιλώ
Γ. Κυπραίος

ΝΑ ΠΩΣ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΤΑ ΛΕΦΤΑ ΜΑΣ

Η σκληρή δουλειά των υποστηριχτών και φίλων της Αριστερής Πτέρυγας έκανε ώστε ο πρόσφατος επαρχιακός χορός της Σοσ. Εκφρασης στη Λ/σία (6.7.84) να αποτελέσει ακόμα μια μεγάλη οικονομική επιτυχία. Μέχρι στιγμής έχουν ξεκαθαρίσει £2000 καθαρές εισπράξεις με το τελικό ποσό να είναι γύρω στις £2100 ενώ ο στόχος ήταν μόνο £1750.

Αυτό αποτελεί αποστομωτική απάντηση σ' όσους μας κατηγορούν για χρηματοδότηση από ξένους, για πραχτορισμό κλπ. Δείχνει πως οι επαναστατικές ιδέες μπορούν να εμπνεύσουν τους εργαζόμενους και τη νεολαία, για να προσφέρουν γενναιόδωρα, από τη μια, και για να κυνηγήσουν λεφτά από φίλους από την άλλη. Για τις οικονομικές της ανάγκες η Αριστερή Πτέρυγα είναι περήφανη που στηρίζεται αποκλειστικά στις στερήσεις και τη δουλειά των υποστηριχτών και φίλων της.

Κάθε σεντ που μαζεύεται είναι πολύτιμο για την οργάνωση μας και οι £2000 που έχουν μαζευτεί από τον πρόσφατο χορό θα δώσουν ένα μεγάλο σπρώξιμο στη δουλειά μας. Ταυτόχρονα μας κάνουν απόλυτα ασιόδοξους για την επιτυχία των επαρχιακών χορών της Λ/σου και της Λάρνακας που ακολουθούν στο τέλος του καλοκαιριού.

Για δεύτερη φορά η κομματική γραφειοκρατία, με αφορμή την πούληση λαχείων από δικούς μας συντρόφους στους εμπορικούς δρόμους της Λ/σίας, έδωσε στον τύπο ανακοίνωση στην οποία κατηγορά την αριστερή πτέρυγα ότι σφετερίζεται το όνομα του κόμματος, κι ότι πουλά λαχεία προσποιούμενη ότι είναι λαχεία της ΕΔΕΚ. Αυτό είναι ένα ψέμα και η γραφειοκρατία το ξέρει πολύ καλά: ουδέποτε αρνηθήκαμε την ταυτότητά μας κι ουδέποτε προσποιηθήκαμε ότι πουλούμε λαχεία της ΕΔΕΚ. Οσο για το ποιός σφετερίζεται τι, αυτό το αφήνουμε να το κρίνει η ιστορία: είναι οι γραφειοκράτες που σφετερίζονται τ' όνομα του κόμματος κι όχι η Αριστερή Πτέρυγα που στέκεται με συνέπεια στις επαναστατικές του παραδόσεις.

ΑΖΗΤΗΤΑ ΔΩΡΑ

Από την κλήρωση δώρων στο χορό, παραμένουν αζήτητοι οι πιο κάτω αριθμοί, και παρακαλούνται οι τυχεροί να τηλεφωνήσουν στο 021-61553 για να πάρουν τα δώρα τους.

6442, 9473, 6556, 8157, 2175, 2836, 8497, 6597, 8589, 9380, 9370, 1499, 8309, 6492, 2400, 1870, 6270.

Πρόγραμμα αγώνα ενάντια στις απολύσεις - ανεργία

συνέχεια από τη σελ. 1

συνδεδεμένη με την παγκόσμια αγορα και οικονομία ήταν αδύνατο να μείνει για πολυ έξω απο αφτο το σενάριο. Μπορει να καθυστέρησε η παγκόσμια κρίση να μας κτυπήσει την πόρτα μας, όμως σήμερα τα γεγονότα δείχνουν ότι έχει μπει για καλα και μέσα στα σπίτια μας.

Οι ελλειμματικοι προϋπολογισμοι, το εξωτερικο χρέος, το έλλειμμα στο εμπορικο ισοζύγιο έχουν πεταχτει στα ύψη και οι αστοι φαίνονται αδύναμοι να μπορέσουν να συγκρατήσουν τους γοργους καλπασμους των χρεων τους.

Προσπαθουν με διάφορα μέσα να τους συγκρατήσουν χρησιμοποιώντας, διάφορες μέθοδες όπως το προστατευτισμο, τον περιορισμο των αιτημάτων των εργαζομένων στο ύψος της παραγωγικότητας, στο κτύπημα των κεκτημένων δικαιωμάτων όπως του τιμαρίθμου αλλα προπάντων άρχισε να βγαίνει στη επιφάνεια το πιο απάνθρωπο μέσον των απολύσεων και της ανεργίας.

Η εξέλιξη της ανεργίας στη Κύπρο το 1979 ήταν 1,8% του οικονομικα ενεργου πληθυσμου το '80 0,9% το '81 2,6% το '82 2,8, το '83 3,3 τους πρώτους 3 μήνες το '84 γύρω στο 3,2% και οι προβλέψεις των αστων οικονομολόγων είναι ότι μέχρι το τέλος του '84 η ανεργία θα έχει φτάσει στο ύψος του 5% (Δες οικονομικο δελτίο της Λαϊκης Τράπεζας).

Οι Κύπριοι αστοι μέσα στα αδιέξοδα τους που βρίσκονται χρησιμοποιουν αφτη την προσφιλη τους μέθοδο για να διαφυλάξουν τα κέρδη τους. Οποια επιχείρηση ή βιομηχανία έχει οποιοδήποτε πρόβλημα το πρώτο πράγμα το οποίο θα εφαρμόσει είναι τες απολύσεις/ανεργία.

Το παράδειγμα της ΕΜΕ, των ΕΧΒ τα τσιμεντοποιεία, οι οικοδόμοι, Αιμίλιος Ηλιάδης, ΡΙΚ, ΜΠΑΤΑ μας δείχνουν ολοφάνερα την μέθοδο που ακολουθουν και θα ακολουθήσουν ακόμα πιο εντατικα οι αστοι.

Ολα τούτα συμβαίνουν κάτω απο την συγκατάθεση των συνδικάτων που κάτω απο το δόγμα τους για εργατικη ειρήνη, με πρόσχημα το εθνικο μας πρόβλημα και το καλο της οικονομίας αφήνουν τους εργάτες να πεταχτουν στους δρόμους με την δικαιολογία «εν· έσιει δουλειες ο μάστρος σας, εν να σας απολύσει, τι να κάνουμε,»...!!! αφήνοντας έτσι τους εργάτες, και τους επηρεαζομένους σήμερα και αφτους που θα επηρεαστούν άβριο άοπλους μπροστα στη επίθεση των αφεντικων.

Πρόγραμμα Πάλης

Η εργατικη τάξη πρέπει να οπλιστει για να μπορέσει να αντέξει στες μάχες που θα αναγκαστεί και δώσει με τα αφεντικα. Αφτος ο εξοπλισμος της δεν είναι τίποτε άλλο παρα ένα πρόγραμμα πάλης και αγώνα για τα συμφέροντα της εργατικης τάξης. Τούτο το πρόγραμμα πρέπει να περιλαμβάνει:

α) Εργατικες επιτροπες ελέγχου

Οι αστοι παραπονιούνται, όταν πρόκειται να προχωρήσουν σε απολύσεις ή όταν αρνούνται να πληρώσουν ένα μεροκάματο ότι δεν παν καλα οι δουλειες τους. Το ποσο αλήθεια είναι έχουν δικαίωμα να το ξέρουν οι εργάτες και να μπορουν να ελέγχουν που παν τα λεφτα πως αξιοποιούνται τι σπατάλες γίνονται κ.λ.π.

β) Κατάργηση εμπορικου μυστικου

Οι κεφαλαιοκράτες δεν θέλουν κανένα να επεμβαίνει στες υποθέσεις τους, ούτε να ξέρουν τι συμβαίνει. Όμως η επιχείρηση οποιουδήποτε παίζει ένα κοινωνικο ρόλο, επηρεάζει την κοινωνία και γιαφτο η κοινωνία έχει κάθε δικαίωμα να ζητα την δημοσίευση των εσωτερικων λογαριασμων του κάθε μονοπωλίου.

γ) Αφτόματη Τιμαριθμικη Αναπροσαρμογη

Πρέπει να προστατευθει με οποιοδήποτε μέσο απο τα νύχια των αστων που θέλουν να τον τροποποιήσουν.

Ο τιμάριθμος αποτελει σπουδαία κατάκτηση γιατί αντισταθμίζονται οι μισθοι με τον πληθωρισμο. Οι μόνες τροποποιήσεις που μπορει να δεκτει η εργατικη τάξη πρέπει να είναι α) τιμάριθμος για όλους τους εργαζομένους β) να σμικραίνει ο χρόνος καταβολης του απο 6 μήνες σε 3 μήνες.

δ) Ίση πληρωμη για τη δουλεια

Δουλειες στες οποίες το εργατικο δυναμικο είναι γυναικείο πληρώνονται πιο λίγα λεφτα. Η εκμετάλλευση απο τον κεφαλαιοκράτη φτάνει σε μάξιμουμ επίπεδα. Το εργ. κίνημα πρέπει να παλαίψει για ίση πληρωμη ανάμεσα σε άνδρες και γυναίκες.

ε) Κατώτατο εισόδημα

Οι κατώτατοι μισθοι σύμφωνα με τα κυβερνητικα διατάγματα, για πωλητες/τριες καταστημάτων είναι £84 του μήνα. Τέτοιο εισόδημα καταδικάζει τον εργαζόμενο (βασικα γυναίκες) σε απόλυτη εξάρτηση απο την οικογένεια του. Το κατώτατο εισόδημα πρέπει να καθορίζεται με βάση την ανάγκη κάθε ατόμου να μπορει να ζήσει σε μια στοιχειώδη οικονομικη ανεξαρτησία.

στ) Κρατικοποίηση με εργατικο έλεγχο των σημαντικων τομέων της οικονομίας.

Η αναρχία που επικρατει στη καπιταλιστικη παραγωγη και οι έξω απο τον έλεγχο του ανθρώπου νόμοι της καπιταλιστικης αγορας είναι οι ρίζες των κρίσεων που ρίχνουν τους εργαζομένους στη μιζέρια.

Ο μόνος τρόπος για να ελέγχεται η οικονομία είναι να περάσουν κάτω απο την ιδιοκτησία του κράτους όλοι οι σημαντικοι τομεις της οικονομίας δηλ. εξαγωγικο — εισαγωγικο εμπόριο, τράπεζες πιστωτικο σύστημα, πετρελαιοειδη, μεταλλεία, τουρισμος, και όλα τα μεγάλα μονοπώλια. Ο εργ. έλεγχος θα σημαίνει την εκλελεγμένη και ανακλητη διεύθυνση απο τους εργάτες, με την συμμετοχη των εργατων των συντεχνιων και του κράτους στη διαχείριση.

ζ) ΜΕΙΩΣΗ ΩΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Η ανεργία αποτελει την μεγαλύτερη απειλη για κάθε εργαζόμενο. Για τις απολύσεις και την ανεργία οι εργαζόμενοι δεν έχουν την παραμικρη ευθύνη - είναι αποτέλεσμα τις αδυναμίας των αστων και του συστήματος τους να δουλέψουν τες επιχειρήσεις τους και την οικονομία επειδη τους ενδιαφέρει μόνο το ατομικο τους κέρδος. Το εργατικο κίνημα δεν μπορει να δεχτει αδιαμαρτύρητα την ανεργία. Πρέπει να παλαίψει για την μείωση των ωρων εργασίας, το άνοιγμα καινούργιων θέσεων εργασίας δίχως την μείωση των εισοδημάτων του.

Η εργατικη τάξη οπλισμένη με αφτο το πρόγραμμα πάλης δεν πρέπει να μείνει διστακτικη. Πρέπει να δείξει την δύναμη της και την αποφασιστικότητα της όταν οι αστοι κινηθουν εναντίον της. Στη πραγματικότητα δεν έχει άλλη εκλογη, αν δεν αντεπιτεθει των περιμένει η μαζικη ανεργία και το κτύπημα του βιοτικου της επιπέδου.

Γιαφτο το λόγο πρέπει να παραμερίσει τους διάφορους κώδικες βιομ σχέσεων και τις εργατικες νομοθεσίες που υποστηρίζουν τα αφεντικα και να προχωρήσει αδιασπαστη, ενωμένη, ενάντια στο σαπιο καπιταλιστικο σύστημα, να το ανατρέψει φέρνοντας την εργατικη εξουσία για το κτίσιμο μιας υγειούς σοσιαλιστικης κοινωνίας. Γιατι μόνο έτσι η εργατικη τάξη θα μπορέσει να σπάσει τα κίνητρα του κέρδους των αστων, θα μπορέσει να βάλει την παραγωγη πάνω σε ένα λογικο πρόγραμμα ανάπτυξης για χάρη όλου του συνόλου και όχι για χάρη οποιουδήποτε ιδιώτη καπιταλιστη. Να φέρει μια καλύτερη ανθρώπινη ζωή με καλύτερες συνθήκες δουλειας, ώρες δουλειας, περιβάλλον, υγεία, μόρφωση.

Αχιλλέας

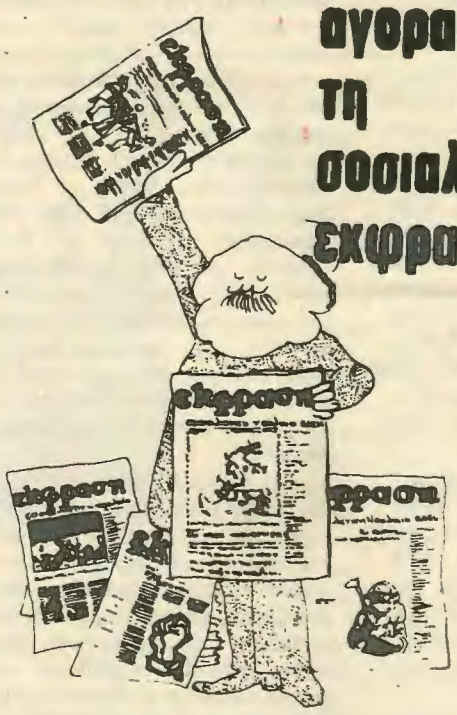

σοσιαλιστικη
εκφραση

Σοσιαλιστική Εκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη - Λευκωσία
Τηλ. 61553

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:
Για ένα χρόνο, 12 φύλλα:
Εσωτερικο: £2.500
Εξωτερικο:
Ελλάδα: £3.500
Ευρώπη: £4.000
Αμερικη: £4.500